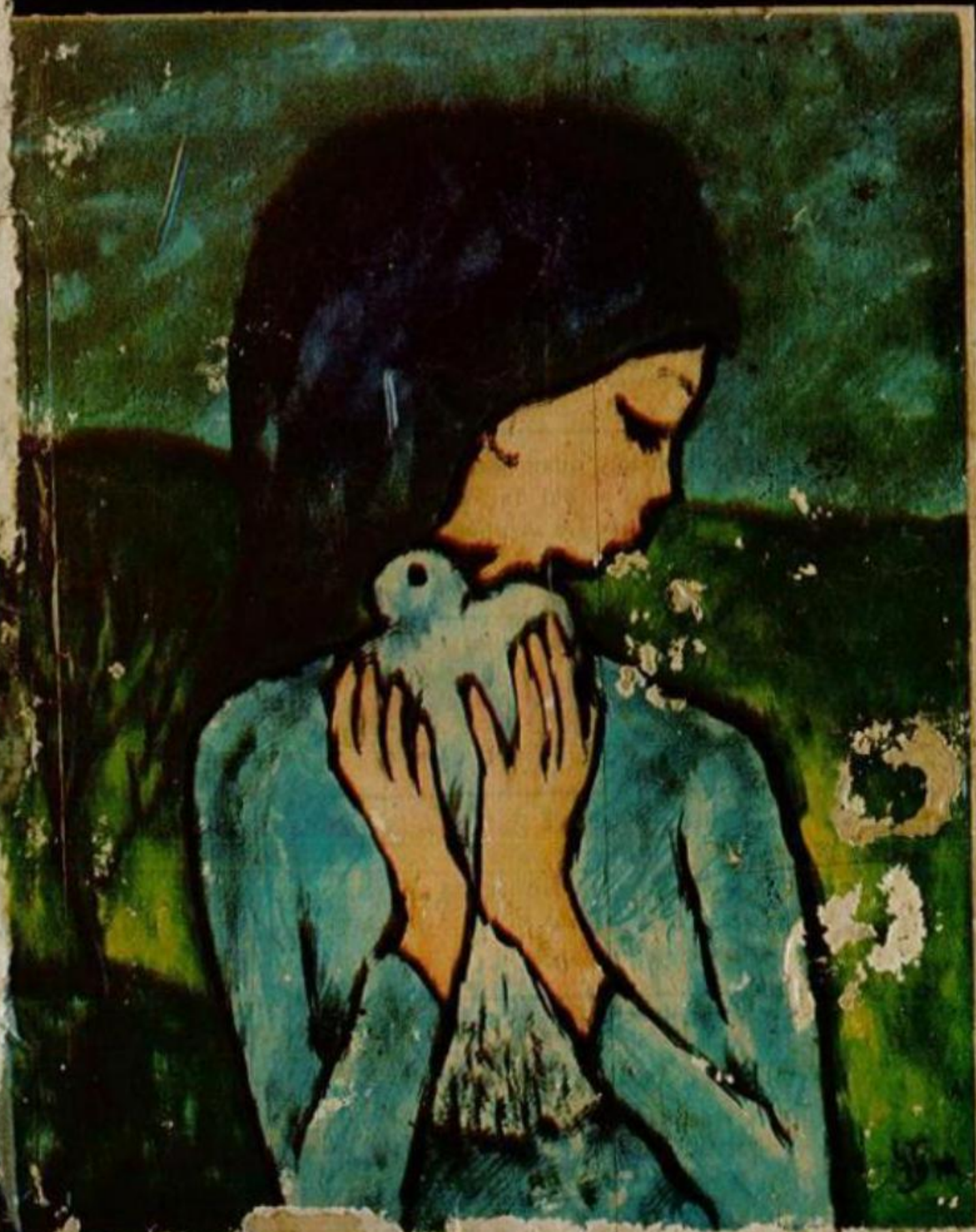


uối ngọc

quần báo của yêu thương





CHỦ NHIỆM, CHỦ BỐT : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHái VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

nén hương cho phương thảo
lá thu xara
như thời tiết đổi thay
sương tóc cô
buổi sáng mùa thu
chiều hôm trên đồi
hên đông hạnh phúc
mùa bướm bướm trắng
người của mong chờ

VÕ HỒNG
VÀNH KHUYẾN
MAI
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
TÂN HOA
ĐẶNG NGỌC TƯỜNG CHI
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
PHU TRÂM
LÊ PHƯƠNG KHANH

THƠ

hoàng đình huy quan — trần văn nghĩa — tôn nữ thu dung
chu văn dợt — bùi thị thu hà — phan nhã uyên uyên
nguyên đức hồng y — phạm chi — đông thù

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
thư tình trên cát
tôi và em

MAI THẢO
DUYÊN ANH
HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạm phỏ
hạnh mới lớn
biết một biết mười
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 26-10-72 ĐẾN NGÀY 2-11-72 SỐ 74 BỐ MỚI giá 60 đ.



hài hát núi tà

tóc nuốt hoa cài
 lá rơi chàng hát
 bình mà đỏ an
 then thừng nhìn nhau khòe mắt
 trước sợi mây trôi
 trao nàng áo mới
 phụng đôi môi sữa
 bà sinh hương lửa phỉ nguyên
 nhà cổ hòa âm
 song âm nguyệt cầm
 lơ thơ rèm trúc
 tựa vai dạo khúc Nhị Hồ
 thôi thúc trống dồn
 tiễn chàng cuối thôn
 rút tay ứa lệ
 ngoảnh trông lướt xé đoạn đoài
 hìn hắt đông phong
 rêu xám cỏ phồng
 sâu dằng nghìn nghị
 vô cầu mà mặt mấy thu
 bến cũ hoa vắng
 sóng nước mệnh mỏng
 xuân nao kẻ cội
 nhớ thương khổ hận chiến chinh
 TÀ ĐÓN đá dựng
 chương khi trăng tròn

nẻo khuất bụi lung
 bằng gai xuống lũng ngõ ngang

hoa lan tìm ngát
 héo ủa hình hài
 nước rền sâu thăm
 đèn dan hoài cảm trắng đêm
 HỒ PHI LONG NGỌC

không tên

mạch máu nọ vô toang
 em xưa về, qua lại
 tâm thất gõ nhịp ngoạn
 theo chân trong nắng quái

hà thu

chớp chớp mưa ngoài ngõ
 ngồi dõi mắt đường xa
 bóng em quàng khăn đỏ
 lơ sương khói bao la

như mơ

mây che mờ nguyệt rạng
 ta lắng khẽ phấp lơ
 nhìn cây bóng sử trắng
 ngỡ em về như mơ

bóng trắng

thơ thần em về trong nắng
 mây phủ nghìn sợi tóc xưa
 nhà anh hai hàng bóng trắng
 em đi hoa ngả suốt mùa
 VĂN CÔNG MỸ

lên đồi

Anh dẫn em lên đồi
 Đồi chân hồng nhỏ bé
 Hồn nồng lên cỏ xanh
 Anh dẫn em lên đồi
 Chiều vàng trên ngọn cây
 Áo hồng trên nền mây
 Anh hôn em lần đầu
 T. NGỌC T.



đề trả lời ông lê dân

Chị Ngọc, em đã đọc truyện Nhà tôi của Duyên Anh và cũng đã đợi đợi đi xem phim mang cùng tên truyện. Em lại đọc mẫu bài của Duyên Anh đã kích phim Nhà tôi. Hình như Duyên Anh chưa đủ kích đến nơi đến chốn. Theo em, cần « xuống tay » mạnh hơn. Duyên Anh chỉ nói khơi khơi thế thôi, còn định làm gì khác nữa hử, chị Ngọc.

DUNG (Sàigòn)

Theo Ngọc biết, Duyên Anh đang viết một truyện phim thuộc loại tiên thuyết Nhà tôi (Bí mật cái tên) và sẽ thực hiện phim này cùng với một đạo-diễn-không-hề-học-trường-nào để trả lời ông đạo diễn Lê Dân. Cuối tháng này, truyện phim sẽ hoàn tất cùng với hàng phân cảnh kỹ thuật và khởi sự quay vào trung tuần tháng 12-1972. Duyên Anh và người bạn đã lo đủ vốn cho một cuốn phim dài. Tài tử đang tuyển lựa. Hy vọng toàn những khuôn mặt mới. Em sẽ có dịp xem phim của Duyên Anh vào khoảng tháng 5-1972 và có dịp so sánh với phim Nhà tôi do ông đạo diễn Lê Dân thực hiện. Đó là cái « định làm gì khác » của Duyên Anh. Nhân tiện, Ngọc cho em biết thêm : Ông Đỗ Tiến Đức là một nhà văn, tác giả tiên thuyết Má hồng, đã thực hiện xong

hai phim là Ngọc Lan và Yên. Đỗ Tiến Đức không ở Tây hay Mỹ về, không tốt nghiệp trường điện ảnh nào ráo trọi. Và Đỗ Tiến Đức vẫn quay phim âm ỉm. Đạo diễn Bùi Sơn Duân, « cốt » là giáo viên thể mà khi khoái làm phim cứ trở thành đạo diễn hạng cử. Vần vẩn...

đình tiến luyện đi đâu

Tại sao từ mấy số Tuổi Ngọc em không còn thấy lên Đình Tiến Luyện đứng chung trong « lên danh » Duyên Anh ? Có sự đổ vỡ tình cảm nào giữa tòa soạn và tác giả Vương cổ hện ?

THU HẢ (Phủ Nhuận)

Không có sự đổ vỡ nào cả. Đình Tiến Luyện là một sĩ quan rất tôn trọng kỷ luật nhà lính. Hắn đã có huy chương quân kỹ. Số là gần đây nhà binh không cho lính làm báo làng nhăng. Đình Tiến Luyện tuân lệnh ngay lập tức. Hắn « sang » chỗ cho Anh Chi và Kiến Vàng. Còn hắn, hắn tạm xa chỗ của hắn ít lâu. Tuy nhiên, nếu tình ý em vẫn thấy hắn gần chỗ Anh Chi với tư cách... cố vấn kỹ thuật cho Anh Chi. Em hiểu chưa, khi vào đời người ta thường bị chi phối bởi luật lệ của cuộc đời. Vậy hãy chăm chỉ học hành, càng sống lâu với học đường bao nhiêu càng

nổi dài tháng năm hạnh phúc của mình bấy nhiêu.

lại chuyện

love story

Chị Ngọc, em đã đọc truyện Love story và đã coi phim này. Sao em thấy đạo diễn thực hiện trung thành tác phẩm của Erich Segal thế mà đọc kịch bản gần đây lại thấy các tiểu thuyết gia Việt Nam có truyện đưa lên phim đã chệch hai câu đạo diễn «mạ lỵ» tiểu thuyết của mình?

HƯƠNG (Saigon)

Thoạt đầu, Erich Segal viết truyện phim. Khi phim trình chiếu thấy ăn khách quá, tác giả Love story (giáo sư đại học dầy nhẽ, tinh thần thương mại khá nặng, Mỹ mà) bèn coi phim mà viết thành tiểu thuyết. Do đó, em thấy phim trung thành y hòng truyện. Cũng như Odette Ferry viết Vacances romaines (Hoàng Hải Thủy đã dịch) theo phim Roman holiday và Mai Thảo viết Ánh sáng miền Nam theo phim cùng tên. Đạo diễn Việt Nam mà phỏng tác tiểu thuyết của tác giả nào đó thì kẻ như họ «làm thật» cả tiểu thuyết lẫn tác giả. Họ là những thiên tài, những đạo diễn «nhơn» của «nhân loại Việt Nam». Và bốn phận của ta là nên phục họ sát đất.

đời tàn

trong ngõ hẹp

Xin làm ơn cho biết câu thơ Đời tàn trong ngõ hẹp của ai và ở bài nào?

NGUYỄN TẤN ĐẮC (Vĩnh Long)

Gối vãi mộng phong hầu
Vinh quang đường lối khép
Thẹn trước thương về sau
Đời tàn trong ngõ hẹp...

Đó là thơ Vũ Hoàng Chương ở đoạn đầu của kịch thơ Ván mặt (ấn bản cũ kỹ), mở đầu như vậy:

Hôm nay sao lòng ta buồn khôn
người

Niềm u uất dâng cao thẳng ngày

trôi xuôi

Hà vì cơn áo chẳng no lạnh

Hà vì đời không ai mắt xanh
Nhớ thuở chưa có ta đường đi
thành thành
Kịp khi có ta chông gai mộng
mênh

Cuồng vọng cả mà thôi
Bốn phương đều vương mắc
Ba mươi năm trên vai mà trống
không bình sinh

Gối vãi...

Em nên mua tập kịch thơ này mà...chiếm ngưỡng chừng vài chục «câu cầm tù» ở đoạn đầu. Duyên Anh chỉ thuộc hai câu:

Xuân đời chưa hưởng kịp

Mây mùa thu đã sang

Mà đủ cảm hứng viết nổi cuốn truyện tên là Mây mùa thu.

hỏi thăm

bệnh mới lớn

Tại sao em lại hay nuôi tiếc ghê đi. Lớn sao bây giờ hở chị? Vì nếu mình nuôi tiếc thì tâm hồn chẳng yên ổn và hay nghĩ lung tung làm khó chịu bất rứt thế nào ấy. Đừng không chị? Giải đáp dùm em xem phải làm thế nào chị nhé?

HOÀI CẨM (Sài Gòn)

Bởi vì, trước hết em là Hoài Cẩm. Nuối tiếc là sống lại một cõi sống thần tiên mình đã đánh mất hay thời gian đã làm tan biến. Chẳng hạn, nuôi tiếc thời thơ ấu, nuôi tiếc học trò...Nuối tiếc không bao giờ là bền chôn, lo lắng. Em nghĩ rằng khi em ngồi tưởng nhớ kỷ niệm đẹp mà tâm hồn em bất rứt thì nên viết một lá thư cho bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh đi. Viết xong chịu khó đợi khá lâu sẽ được mạch một món thuốc bổ óc hoặc an thần. Trong khi chờ đợi, em nên nhốt nuôi tiếc vào va ly hay ngăn kéo, khóa thật chặt. Cũng nên tập thể dục mỗi sáng, đứng thể khuya, đứng đọc tiểu thuyết. Có nghe nhạc chỉ nên nghe nhạc hùng ở Tivi. Thí dụ: Cờ bay, cờ bay theo nhịp cờ bay. Cần coi kịch của Khả Năng, Thanh Việt đề cử. Cười nhiều thì hết nghĩ lung tung và hết khó chịu, bất rứt.



niềm mơ ước của một loài rêu

PHẠM THANH CHƯƠNG

Biển chiều nay vắng một cách hết sức bất ngờ. Cô bé thơ thẩn ra ngồi dưới gốc phi lao, nhìn trời, nhìn nước rồi bỗng dưng bật khóc. Cái khóc vu vơ, dễ thương như hương bưởi một buổi sáng mùa đông ngủ dậy nghe len lén tràn vào khung cửa. Không biết nỗi buồn nào quái ác đã làm cô bé khóc ngon lành như thế. Tội lau là lại gần, tìm một mỏ đá cạnh đó ngồi xuống, giả vờ như không thêm để ý đến ai, lấy thuốc chàm hút rồi cũng nhìn trời nhìn nước. Chốc chốc liếc coi thử cô bé có phản ứng gì không. Một, hai, ba rồi lẩn lẩn nhưng cô bé cứ tăng lên. Sự tăng lên dễ ghét điếm chút gì kèn kịu trong đôi mắt làm tôi muốn gắt lên: «Đừng có làm bộ». Nhưng không biết sao tôi vẫn kiên nhẫn ngồi im lặng và tiếp tục nhìn trời, nhìn nước dù trời nước lúc này chẳng có gì đẹp để tôi phải nhìn hoài như vậy. Để phá cái im lặng ngọt ngào đó, tôi nhặt một hòn sỏi gõ gõ vào mỏ đá đánh nhịp hát khe khẽ... *Em tan trường về, đường mưa nhỏ nhỏ, anh theo Ngộ về...* hát xong một câu tôi liếc nhìn cô bé có chú ý đến mình không. Nhưng tình trạng «tăng lên» vẫn cố hữu trong đôi mắt buồn bã ấy. Thi, may quá, một con chó không biết từ đâu nhảy sòng lại, sẵn viên sỏi trên tay tôi ném bằng tất cả sự giận dữ của mình vào nó. Con chó kêu ăng

ăng rồi cụp đuôi chạy mất. Trên mặt còn đọng nét sợ hãi, cô bé nhìn tôi — bây giờ mới nhìn tôi — tôi thấy mình có đủ lý do để lại gần :

— Sợ à ?

Cô bé đưa bàn tay búp măng đề lên ngực, cười :

— Không sợ nhưng hết hồn.

Tôi được dịp :

— Còn buồn không ?

Cô bé háy một cái thột dài, sửa lại dáng ngồi :

— Răng anh biết tôi buồn ?

— Biết chứ, dễ ợt...

— Biết thì nói thử có đúng phần trăm mô không ?

Tôi khiêu khích :

— Bé cho phép anh mở cái cặp của bé được không ?

— Ơ, cái anh này...

— Được không ?

— Mà chỉ mới được chứ ?

— Anh lấy nỗi buồn của bé ra coi chơi.

— Xạo vừa vừa, nghe !

Tôi đưa tay với lấy cái cặp sách, cô bé giật lại, tôi la :

— Coi chừng nó bể.

— Ơ hay... mà bể cái chi ?

— Nỗi buồn.

— Anh này ăn nói kỳ cục thiệt.

— Mô có cục với hôn chi, anh sợ bé làm vỡ mất cặp trứng cô giáo tặng cho bé mà.

— A, té ra anh nói...

— Đúng không, bé ?

— Chịu anh đó.

Tôi mừng quỳnh :

— Thiệt hả ?

— Chịu, chịu cái tai ba xạo của anh.

Tôi nhủ mình, không lẽ chịu thua, ức lắm. Bèn đi một nước cờ khác :

— Bé này.

— Đây nghe.

Tôi cố tạo vẻ nghiêm trang :

— Bé cho anh sờ cái đầu bé, được không ?

Cô bé tròn xoe đôi mắt :

— Làm như ông trời không bằng. Nè, anh hôn lắm !

— Anh xin phép dâng hoàng, răng lại nói nữa ?

— Khi không đòi sờ đầu người ta, bộ tưởng đây con nít à ?

Tôi khoác tay lia lịa :

— Không phải rửa mỏ, tại bé, bé nói cô giáo không cho ăn trứng nên anh tưởng chắc bé lại bị ăn đòn nên anh xin sờ thử coi nó u mấy cục, vậy mà.

Cô bé như quên bằng cơn giận, nhìn tôi thích thú :

— Anh nói chuyện ngu lắm.

— Thi ngu cũng được, có sao đâu.

— Đây không muốn nói chuyện với những người ngu như anh, biết chưa ?

— Thi đây cũng không muốn gây sự với một cô gái dễ thương như bé, biết chưa ?

— Ai gây sự với anh ?

— Thi ai nữa, không phải bé thi còn ai vào đây ?

Cô bé lờm lờm tôi như ngầm bảo « hãy đi chỗ khác chơi ». Nhưng tôi cứ làm bộ tỉnh.

Chiều đã xuống ngoài bãi biển, gió nhẹ nhẹ, một, hai rồi ba bốn chiếc lá rơi êm đềm. Chiếc cuối cùng tình nghếch vương vào tóc cô bé. Tôi se sẽ gỡ lấy ve vuốt. Bỗng cô bé, giật lấy vỏ nát vắt xuống đất.

— Bộ giận à ?

— Giận.

Chúng tôi lại bắt đầu một trò chơi khác, trò chơi ú tím. Cuối cùng, tôi vẫn là kẻ thua cuộc. Tôi lên tiếng trước bằng cách nhảy cồng lên và la thật to :

— Con sâu !

Cô bé thét một tiếng, lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe nhìn quanh quẩn như tìm kiếm cái con vật đáng sợ đó. Tôi biết mình đánh trúng nhược điểm của « đối phương », cười thích thú :

— Sợ sâu ư.

— Mò rồi ?

— Kia dưới chân.

Cô bé cò cò lại ôm chầm gốc phi lao, nét mặt lấm lét trông thật tội nghiệp. Tôi làm lành :

— Nói giỡn đó, đừng sợ.

— Giỡn chi kỳ cục rửa ? Làm người ta hết hồn.

Tôi búng mẫu thuốc vẽ một vòng cầu đỏ. Bên dưới chân đồi loang loáng ánh nắng dội sáng vào mặt núi có những hàng cây thưa lá đứng so đo bên mấy cụm hoa dại vàng óng.

Cô bé cột tóc bằng hai chiếc nơ màu tím, đôi mắt tròn, đen láy như lúc nào cũng chực khếch. Buổi chiều im lặng, phẳng đọng trên những phiến lá im lặng. Cô bé bỗng đổi giọng thản mật :

— Anh dòm chi ngoài đó ?

Tôi cau mày :

— Bậy ghê !

— Răng bậy ? đây hỏi anh dòm cái chi ngoài đó ?

- Bé làm tan mất cái lâu đài của anh.
- Cái lâu đài trên cát phải không ?
- Không.
- Trên mây phải không ?
- Không.
- Rửa ở mô ?
- Trong đầu anh.
- Đẹp không ?
- Đẹp, có chim hót, có suối reo, có mây phủ, có sương mù, có lá rụng, có anh với bé giận nhau trong đó nữa.
- Ngộ hi.
- Ờ.
- Mà rửa gì ?
- Ai biết.
- Cô bé phá lên cười.

Chiều đã xuống sâu, dưới bầu trời se lạnh loáng thoáng cơn mưa nhỏ. Cô bé nhìn tôi, háy một cái thật dài rồi xách cặp lặng lẽ bỏ đi. Tôi lủi thủi đi theo, hát vu vơ... *Em tan trường về, đường mưa nhỏ nhỏ, anh theo Ngộ về...*

Bỗng cô bé quay lại, thân mật :

- Anh này.
- Bé gọi hử ?
- Anh đừng đi theo rửa, kỳ lắm.
- Tôi đứng sững, mắt rưng rưng như sắp khóc, cô bé dịu dàng :
- Khi khác gặp, anh đừng đi theo nữa, nghe !
- Tôi vui vẻ :

— Chiều mai, anh đợi bé ngoài bãi biển, nhé.

Cô bé lắc đầu :

- Chưa được mô.
- Chiều mới, nhé.
- Cũng chưa được.
- Rửa chiều tề, được nhé.

Cô bé im lặng, rồi từ từ gạt nhẹ. Tôi mừng quỳnh, cảm đầu chạy dưới mưa như một thẳng diên.

PHẠM THANH CHƯƠNG

Tác phẩm thứ mười, văn sâu sắc, văn độc đáo nhất trong lời xức dụng từ ngữ hiện nay :

MỐI THÙ RỰC RỠ

của TÚY HỒNG

một nơi
nào khác
●
ĐỊNH NGUYỄN



Tôi bắt đầu tuổi mười tám của mình bằng cả vui lẫn buồn. Vui vì tôi đã đậu xong phần hai và buồn vì bệnh phổi của tôi thật sự đã đến lúc không phải là diễn có thể uống hay tiêm thuốc qua quít được nữa. Tôi cần phải có một thời gian chữa trị tĩnh dưỡng. Ông bác sĩ bạn của ba đã khẳng định như thế, có nghĩa là trong suốt mùa hè này tôi không có quyền nhìn đến sách vở, cũng có nghĩa là tôi khó có thể thi vào những phân khoa nào tôi vẫn mong được theo học. Một năm dài nghỉ ngơi. Lũ bạn bảo mày chịu khó xa lánh cõi trần tục một thời gian. Trời đất !

Ngày sinh nhật của tôi đúng vào một tuần sau ngày có kết quả thi nên má muốn tổ chức sinh nhật cho tôi cũng là tiệc mừng tôi thi đậu luôn thể. Cái ngày đi xem bảng vàng quả là vất vả. Chúng tôi phải chen lấn muốn rách áo và mệt là mới nhúc nhích được gần đến tấm bảng. Nhìn thấy tên mình mà còn phải đọc lại hai lần chỉ sợ mình hoa mắt bởi vì năm ngoái tôi đã không được may mắn có tên nên dù sao cũng kinh cung chi điều. Cái ngày buồn thảm ấy tôi đã bỏ cơm, nằm lì trong phòng riêng tắm tức khộc một mình nhưng đến buổi tối thấy khuôn mặt nhơn nhơn của con em tự nhiên tôi muốn nổi giận nên nói tỉnh :

— Tử vi của chị năm năm nay không được may mắn.

Con Châu nhìn ba cười cười hỏi :

— Vấn đề này có thuộc may mắn không ba ?

Ba vẫn chăm chú trên trang nhất của tờ báo, chỉ lắc đầu bảo Châu :

— Con đừng trêu chị Hợp nữa, sang năm đến lượt con thi rồi biết.

Má bênh tôi nên bảo :

— Tôi đi xem bói người ta cũng bảo năm nay con Hợp gặp chuyện xui lắm !

Ba buông tờ báo uống một ngụm cà phê nói :

— Lại sắp chuyện bói toán của bà nữa. Bỏ chuyện đậu rớt đi ! Năm nay không đậu thì sang năm. Hợp nó mới mười bảy tuổi mà ?

A ! như thế với mười bảy mùa hè trông đời tôi, tôi chưa phải là người lớn (Làm sao ba biết con còn là trẻ con ba ? bởi vì chính con không biết con đã lớn hay chưa, nhưng dù sao con cũng cảm ơn sự đại lượng của ba vì đã tha thứ sự thi rớt của con như tha thứ một lầm lỗi nào đó của một đứa trẻ con). Tôi đã nói điều đó với má và tôi kết luận :

— Như vậy con không muốn lớn thêm lên nữa.

Má cái lại cái nút áo sau lưng tôi cười bảo :

— Con không muốn cũng không được.

Tôi hỏi má một lần nữa :

— Đến lúc nào con mới biết là con lớn đây má ?

Má suy nghĩ rồi bảo :

— Má thiết nghĩ con cũng chẳng cần nên biết điều đó làm gì.

— Sao vậy má ?

— Thật ra thì má cũng không biết phải giải thích cho con nghe thế nào, phần má, má nghĩ rằng khi nào con cần thấy con có những vấn đề mà tự con, má muốn nói chỉ một mình con không phải dựa vào một hậu thuẫn nào khác, phải giải quyết lấy một mình thì lúc đó chính là dấu hiệu con đã lớn.

Những vấn đề ?

Có lẽ má nói đúng, tôi hầu như không có điều gì gọi là vấn đề như mà nói cả. Ăn, ngủ, đi học, nghe nhạc, xi nê, may quần áo, thỉnh thoảng đi chợ nấu ăn khi người giúp việc đau ốm xin phép về quê thăm gia đình, lâu lâu chiếc Cady trục trặc phải đạp mướn về đến nhà, tháng hoặc tiêu quá số tiền ấn định hàng tháng phải tính nguyện chạy một vòng Sài Gòn — Chợ Lớn thu hụi cho má rồi tính tiền xúng, tiền công với má để bù đắp vào cái ngân khoản đã tham lam vì những mục xi nê, quà vật, nhưng điều đó không phải là vấn đề (sự hiểu biết ấy cũng làm con lớn thêm một tí rồi đó má !). Chắc chắn như thế, nhưng không phải tôi hoàn toàn không có vấn đề nào mà tôi hiểu lơ mờ rằng tôi có những vấn đề đang thành hình. Dù tôi không thể hình dung chúng ra sao nhưng những lúc tôi bàng hoàng tự hỏi mình sẽ sống ra sao khi mình biết rằng đã lớn ? và những câu hỏi

loại như thế chẳng phải là dấu hiệu một đời sống khác (một đời nào ta sẽ sống đây) đang hình thành hay sao? Những câu hỏi tình khôn hay khờ đại cứ cho là dấu hiệu sự khôn lớn của tôi và hình như sự khôn lớn mà chúng ta mong ước đều có vẻ không được hạnh phúc, giống như bóng mây mù ám u dấu hiệu của một cơn giông sắp sửa hay ngọn gió heo may thổi xào xạc trong vườn đêm hiu quạnh báo hiệu mùa Thu đã gần kề. Làm sao tôi có thể nói với ai về những cơn gió lạnh lẽo như thế đã thổi về những mơ tưởng băng khuâng. Làm sao con có thể nói được với má nỗi mừng vui và lo sợ khi tự ngắm nhìn thân thể mình, thấy rõ những đổi thay cùng với ngày tháng, sự thay đổi hình thể màu sắc của cây trái ương chín và nỗi lo sợ ung thối hư hỏng. Những ý nghĩ ấy dĩ nhiên không nằm trong số những vấn đề như má nói nhưng trong cái đầu nhỏ bé của con có biết bao nhiêu ý nghĩ mà má sẽ cho là kỳ quặc quái gở, má sẽ chẳng thể ngờ con gái cứng của má có thể nghĩ ra những điều ghê gớm đến thế. Thật ra thì con đâu muốn nghĩ ra làm chi. Chúng như dấu hiệu của thời tiết, mùa màng, đến một cách rất tự nhiên và nhiều đến nỗi con tưởng có thể so với số tóc trên đầu con. (Mái tóc mà khi sinh con ra má nói chưa biết khi lớn con giống má hay ba nhưng đầu tiên con đã thừa hưởng mái tóc đẹp của má). Cũng như những sợi tóc của con dài ra mỗi ngày, những ý nghĩ ấy thay đổi mãi hình dạng nhưng mãi con vẫn chưa hình dung ra (chưa trả lời được) những vấn đề của riêng con hay gọi tên được những vấn đề ấy.

Có lẽ tôi phải chờ đến lúc tôi lớn thật mới tự trả lời được những câu hỏi về đời sống. Đời sống? Nguyên cái việc hình dung ra sự khó khăn, dù chưa rõ ràng, cũng đủ làm tôi đôi khi thấy buồn thảm, sợ hãi rồi.

Một lần má nói trăng đến rằm trăng tròn. Châu cãi là trăng mười sáu mới gọi là tròn chứ má! Tôi buột miệng nói với má (ta nói với ta đây má!)

— Sự tròn vẹn cuối cùng ấy cũng chính là lúc trăng bắt đầu khuyết dần đi phải không má?

Má bảo:

— Con đừng nên nghĩ vớ vẩn như thế!

Con Châu lại được một dịp bươi móc:

— Có được một dịp nào là chị Hợp phải chứng tỏ là chị ấy đứng đầu về môn Triết trong lớp đấy má ạ!

Tôi nói:

— Nhà mình phải đào một cái ao mới phải.

Má vô tình hỏi:

— Con tính nuôi cá phi, cá chép à?

Tôi lắc đầu:

— Để cho Châu nó đánh bún sang ao.

Má bật cười:

— Tao tính nuôi thêm một con chó và một con mèo nữa cho đủ bộ với hai đứa này.

Tôi nói nhanh :

— Mua đi má ! Con chọn con mèo liền.

Châu tức :

— Chị định bảo em là chó hả ?

Tôi cười :

— Hồi nhỏ má vẫn thường cho gọi Châu là con chó con của má là gì đấy ?

Châu cãi :

— Chị Hợp đừng có nguy biện. Em biết chị nói khác kia.

Má ngồi trên chiếc ghế xích đu nhìn ra những cây liễu ngoài cổng, mỉm cười cho chúng tôi đấu khẩu. Buổi chiều nào ba mẹ con cũng ngồi thêm chờ xe ba về trừ những hôm mưa to gió lớn.

— Thế Châu biết chị định nói gì nào ?

Con nhỏ coi bộ tức :

— Chị định nói chó nó ăn...

Tôi cười bảo má :

— Con Châu thế mà nó thông minh thật má ạ !

Má giảng hòa :

— Thôi Hợp đừng trêu nó nữa, rồi lại cãi nhau ầm lên bây giờ. Ba sắp về rồi đấy !

Châu vẫn chưa chịu, cong cớn :

— Phải rồi em biết em dốt mà ! đủ dốt để ai cứ đứng đầu lớp đều đều mỗi tháng thôi và đứng đầu lớp hoài thì làm sao thì rớt được phải không má ?

A ! Con nhỏ cố tình thọc vào vết thương cũ của tôi đây. Tôi có hơi ứ một tí nhưng vẫn cười bảo :

— Chị đã nói là chị kém may mắn mà !

Châu định tấn công tiếp thì xe ba về. Sự có mặt của ba ở nhà có nghĩa là chúng tôi cấm không được học hặc nặng với nhau nữa. Ba vẫn thường than phiền với má về sự xung khắc của hai chị em tôi nhưng thật ra không biết rằng tại tôi chỉ cãi nhau về những chuyện vụn vặt (chuyện học hành, một bản nhạc, một màu áo, một phim xi nê. Châu khoái coi phim chương còn tôi lại chưa ghét. Tôi ghét sự tàn bạo và máu đỏ, đại khái vậy) cãi vậy thôi chứ lúc nào hai chị em cũng thương nhau. Có thời gian phối yếu làm tôi ho dữ và Châu đã tình nguyện làm hết những công việc phần của tôi để tôi được nghỉ ngơi. Má cũng nói với ba.

— Ói dào ! chị em gái nhà nào mà không có lúc học hặc với nhau như chó với mèo.

Ba bảo :

— Phải có thằng Phú ở nhà để trị hai đứa này mới nổi.

Cái điều này thì ba tưởng không đúng rồi đó ba.

Tôi chỉ nghĩ thầm trong bụng vậy thôi. Ba cứ ngỡ như hồi chúng tôi bắt đầu bậc trung học, lúc ấy hẳn nhiên anh Phú là một ông anh nghiêm

(Xem theo trang 50)

MAI

hương đêm



Buổi tối, Phan đến. Hai đứa ngồi đối diện nơi hai góc bàn. Bốn con mắt chim sẻ chuyển cho nhau những tiếng reo khẽ vỡ ra trong từng mạch máu. Bốn con mắt mèo ướt nói cho nhau những nhớ nhung, trách móc, thương yêu. Bốn con mắt thỏ bạch chuyển cho nhau những rộn ràng, cuống quýt. Bốn con mắt nai tơ chia cho nhau những ngáy thơ, hiền lành. Bốn con mắt chó săn rọi cho nhau những tia găm giữ, hăm dọa... Tôi xoay xoay tách trà trên chiếc đĩa. Lớp men trắng làm màu nước vàng óng, vui tươi như có pha ánh sáng. Đóa mẫu đơn trắng nuốt nà đài cát và kiều diễm như một nàng tiên nhỏ đứng trên chiếc lọ cao cổ đặt giữa bàn, hé mở một cánh non như chào mừng cuộc gặp gỡ của hai người.

Phan đến. Em không nói gì hết. Em chỉ nhìn thôi. Nhìn nhau là nói. Nói hết. Mắt nhìn em là gió, thổi anh về bên một người. Mắt nhìn em là mây, chắn mọi lối trời anh phiêu lãng. Mắt nhìn em là sao, về mở hội đêm vui. Mắt nhìn em là bể, làm điên đảo đời anh. Mắt nhìn em là giá băng, làm tim anh tê cóng. Mắt nhìn em là nắng ấm, sưởi khối óc anh cô đơn. Mắt nhìn em là hương, bay vào đời anh vĩnh cửu. Phải không, Phan?

Một ngụm trà thơm tho môi, ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Ngụm trà mở đầu và đưa đẩy câu chuyện. Vẫn câu chuyện bằng ánh mắt. Em không

khách sáo, không vẽ hoa, lò bướm, trang điểm, làm dáng cho tình yêu của chúng mình. Cần gì Phan nhỉ. Thiên nhiên đã trau chuốt cho tình yêu. Tạo hóa đã giao phó cho tình yêu mọi điều linh thiêng, tinh khiết. Bởi vậy Phan phải biết, em đâu có giận để làm duyên, làm dáng cho tình yêu giữa Phan và em. Em giận rất thật lòng. Giận tưởng có thể xa Phan đời đời, kiếp kiếp. Mà nào chuyện có đáng gì đâu. Chỉ là một cái trẻ hèn. Một lần vắng thư. Một dạo, thừa dẫn em đi chơi, quên một quả lạng cho em mà anh đã hứa... Phan nhớ không? Một lần đi chơi với Phan em đã làm thính suốt nửa buổi, để mặc Phan dỗ dành chiều chuộng. Một phần hai nửa buổi còn lại em chỉ gật đầu hay lắc đầu để trả lời những câu hỏi ân cần của Phan. Và một phần hai nửa buổi còn lại em nhìn Phan bằng con mắt rất sáng. Nụ cười rất tươi. Mái tóc em nương nhẹ trên vai Phan cho bước chân em nhảy nhót. Những con phố của buổi chiều tình yêu rực rỡ, và nắng đẹp lạ kỳ! Lần ấy hai đứa chưa thân nhau. Sau này em vẫn nói, nếu lần ấy Phan không dỗ được em chắc em đã không yêu Phan như bây giờ. Nhưng cũng lần ấy em biết được khuyết điểm của Phan. Phan rất sợ em buồn, và Phan rất kiên nhẫn dỗ chiều chuộng. Biết thế, được dịp em càng giận Phan dai hơn. Dai hơn bao giờ hết. Phan còn nhớ? Lần ấy em mặc áo lụa trắng, có những chấm sao ánh lên ánh sáng bạc của ban ngày. Tóc em xuống quá vai một chút. Và tay em đeo chiếc vòng ngà trắng. Ngày ấy em còn dăng dấp học trò quá Phan hử? Chiếc vòng được em cất vào đáy hộp cùng với thư anh, để đánh dấu ngày mình nhất định dắm lên đời nhau. Lúc lúc em giận Phan vì một chuyện cũ được nhắc lại. Em tham lam lắm. Em đòi được Phan cưng nhất trong tất cả mọi thứ của đời Phan. Không khéo Phan lại cười em trẻ con quá, sợ người ta quên thương nên tìm cách nhắc nhở.

Vậy mà, Phan. Có nhiều lúc giận mà em im lặng. Buồn mà em làm thính. Điều đó Phan đã nhiều lần trách móc. Nhưng em không làm sao được. Phải để em giữ lại cho linh hồn em một bóng tối cô đơn nhất, chứ Phan. Bóng tối đó là của riêng em, nuôi dưỡng đời em. Làm sao có thể mở rộng hết mọi cánh cửa tâm tư mình cho người khác? Bởi vậy em đâu có đòi giữ cả Phan đâu. Em chỉ giữ hình hài Phan, con tim Phan, còn tâm linh Phan em xin trả lại Phan nhà. Phan này. Có nhiều lúc ngồi trong thư viện, em nhìn mãi hai bàn tay mình. Những ngón tay cắt ngắn sơn màu hồng bạc nhỏ nhắn nằm ngoan bên mép vở. Những ngón tay — em làm dáng nhưng không thích để dài — bắt em nhớ số tuổi anh trên em bằng năm ngón một bàn tay. Em muốn nhắm tình như ngày nhỏ em làm tình cộng. Số tuổi hơn đủ để em vui vĩnh và làm khổ anh vì những giận hờn.

Quá khuya. Có tiếng con trùng kêu nhỏ ngoài hiên. Trên cành cây, con chim nào ngủ mơ đập cánh làm rơi xuống những chiếc lá xanh nặng sương. Phan nói anh về. Hai chiếc tách cạn nước không còn sót một giọt nhỏ. Màu tách trắng, màu đĩa trắng nói lên thứ cô đơn kỳ lạ. Như lát nữa đây một mình tôi lên giường, ngủ bên chân gối bơ vơ. Tôi tách rời hai cánh

mẫu đơn bỏ vào túi áo Phan. Cho hương mẫu đơn thơm cũng trong giấc ngủ anh. Cho Phan nhớ em. Nhớ quá quay. Nhớ tưởng điên, tưởng chết.

Phan về. Em không nói gì hết. Em chỉ nhìn thôi. Nhìn nhau là nói. Nó hết. Nụ nhìn em như nụ hôn ân cần trên mắt anh. Cho Phan ngủ ngon. Sáng ngày mai thức dậy tiếp tục công việc với đời không mệt mỏi, không chán, không u phiền. Em hạ hàng mi xuống che dấu cảm xúc nào vừa trào vỡ. Anh về. Em về. Tiếng nói đó vang vọng trong suốt những ngày thân nhau. Chúng mình đảm bước chân lên đời nhau để đuổi bắt nhau chứ chưa phải để chân giữ nhau. Hở Phan ?

Tôi úp hai chiếc tách không lên đĩa. Sự va chạm phát ra tiếng ngân trong. Tôi sửa lại đóa mẫu đơn. Đóa hoa nở gần hết. Chỗ hai cánh hoa vừa bị ngắt ứa ra chút nhựa đã khô. Cái im lặng của ban đêm tràn ngập khắp phòng, phủ lên mọi vật. Tôi liếc qua sách vở đặt trên bàn học. Có những quyển sách đóng kín, xếp ngay ngắn. Có quyển để mở xò lệch. Chiếc gương nhỏ in rõ gương mặt tôi bất động như pho tượng thạch cao. Tôi tắt đèn. Lên giường ngủ. Phảng phất hương mẫu đơn hòa lẫn trong hương của đêm khuya dịu dịu, lảng lảng. Hai giọt nước mắt nhẹ nhàng ứa ra dưới mắt. Biết không ? Em thương anh nhiều lắm. Người họ Phan ạ.

MAI



*chiều đông
buồn quá
thở dài*

NGUYỄN TẮT NHIÊN

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng tạt như nguồn mưa đông
hiền người có gặp mùa giông ?
có thương mưa phủ nhòa trong lúc chiều ?
thở dài trên phố tịch liêu
là ta cảm động từ chiều bữa nay
hỡi người-như-chuyện-mây-bay
cảm ơn em bỏ thiên tài tang thương*

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng dịu như sương đầu ngày
hiền người ấm lạnh mùa mai
thì sương đã rụng gần hai độ râm*

*tình đau về với ta buồn
buồn ta chắc ngậm ngùi tuôn bốn mùa
hiền người ử dật sầu chưa ?
buồn ta, nên tại chỉ vừa tới sản
em ngồi nghe lạnh bàn chân
(tình hay ho thuở đàn lòng, ngó ra !)*

*ngày chiều lúc đặc mưa sa
cảm ơn em đã thật thà lãng quên*

*lạy trời người phụ ta luôn
ngau năm rặng cửa thiên đường khô đau*

(28 - 11 - 71)

NG. CẨM

GIỮA TƯỜNG TRẮNG LẶNG CẨM



Hiện thân ái, vậy là mình chia tay phải không? Thật giản dị, giản dị đến độ khi xưa Hoài không hề ngờ. Song sự im lặng đôi khi cũng có rất nhiều ý nghĩa: ngoài cái nghĩa người ta giận hờn nhau, phải không?

Hoài tưởng mình sẽ khóc nhiều lắm, khổ sở ghê lắm cái ngày quay mặt. Không. Hiện thân ái, Hoài không khóc được chút nào hết và nỗi buồn chỉ cảm nín lặng lờ. Hoài thân nhiên vui cười, đón tiếp, đi ăn đi uống với bạn bè trai gái. Nhưng Hiện ở trong tận cùng sâu thẳm, nỗi đơn đau làm Hoài nhói buốt tim gan.

Hoài là con nhỏ hay phản bội những lời hứa với chính mình, nhất là những lời hứa có dính dáng đến Hiện. Hoài nói Hoài không nhớ đến Hiện nữa, không thêm đọc thư Hiện nữa, không thêm viết thư cho Hiện nữa, không thêm nhắc nhở gì tới Hiện nữa. Vậy mà, Hiện ơi, nhìn ai Hoài cũng thấy giống Hiện. Chiều nay Hoài đã ngồi lặng trước chồng thư cũ của Hiện, và bây giờ đây, Hoài đang viết cho Hiện dù viết rồi chỉ để xếp vào một xó nào kín khuất. Hoài không nghĩ rằng Hoài yêu Hiện, nhưng có một thứ tình cảm kỳ cục thời thức, xui Hoài nhớ mong Hiện từng ngày, từng ngày.

Chúng ta hờn giận rồi làm lành rồi hờn giận, đuổi bắt nhau chán chê mỗi một, rồi khi chúng ta gần bắt gặp nhau thì chia tay. Hoài chưa có một bản ngã vững vàng, nhưng dù sao Hoài vẫn tin mình đủ bình tĩnh và bình thản để chấm dứt cuộc chơi, ít ra là ở cái bề ngoài bưng bình. Và không có cách nào khác hơn là nhận gần hết phần buồn về mình. Hoài che chở Hoài bằng cái vẻ thông dong bình chân như vại với tháng ngày, và đó có lẽ cũng là cách duy nhất để giúp Hoài đứng vững trong niềm cô đơn của mình.

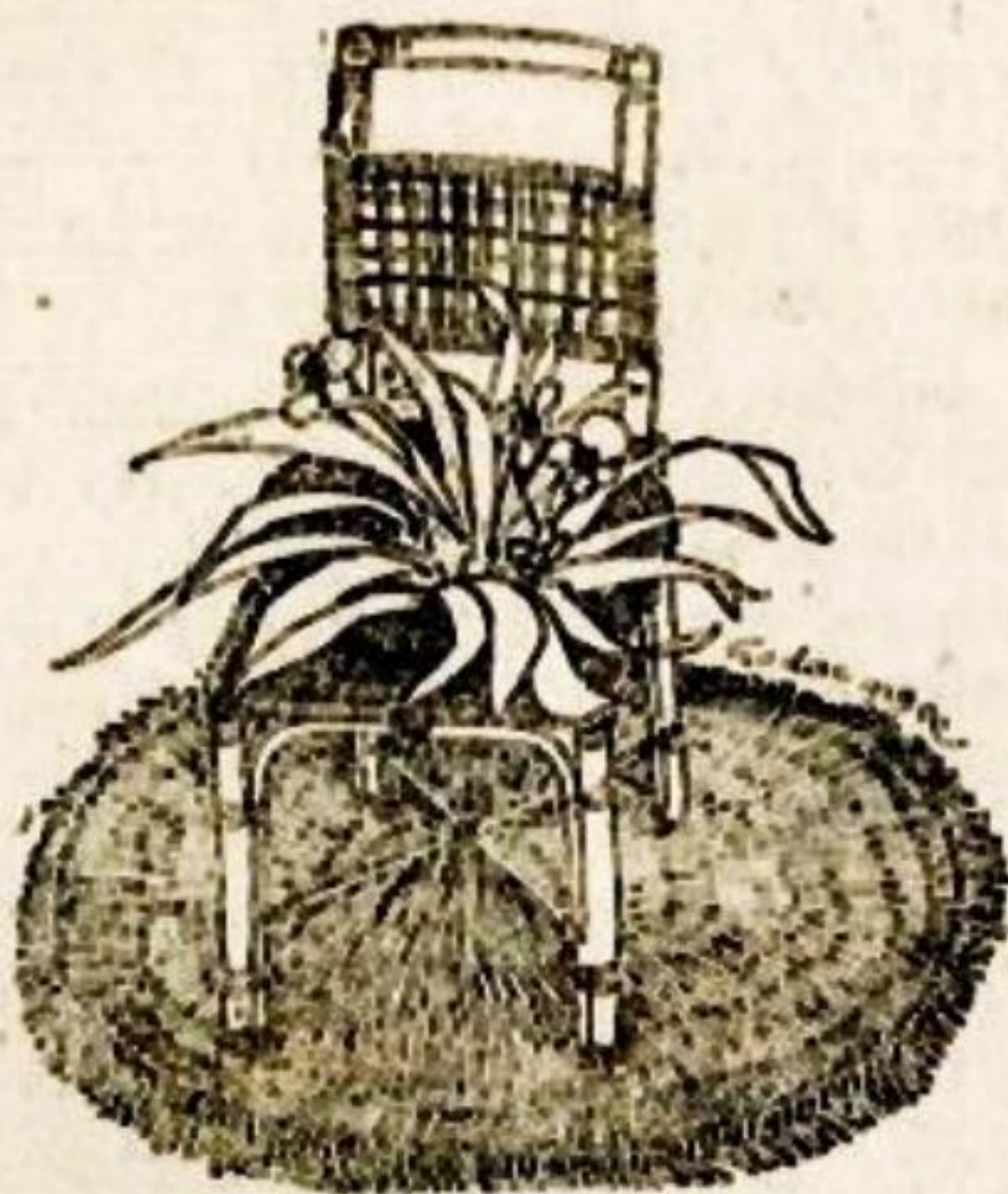
Hiện thân ái,

Hoài chỉ thực sự buồn ghê gớm những ngày thi ở Saigon. Những sáng những trưa những chiều Hoài đi đi về về một mình bằng xích lô đạp. Xe chầm chậm thong thả qua những phố đông người mà lòng Hoài buồn hiu hắt. Hoài không tạo nổi cho mình cái dáng vẻ hấp tấp, nghiêm trọng của một người học trò thi. Có lẽ hông Hoài sao sao đó, qua một con đường buổi chiều mưa lất phất, một người tuổi trẻ lạ mặt đã thò đầu thật nhanh qua tấm bạt để nhìn Hoài. Cử chỉ anh ta hơi sỗ sàng nhưng Hoài không giận hay bực mình. Dù sao trong phút ngắn ngủi đó, Hoài cũng quên được niềm lẻ loi riêng mình, thành thực là như vậy. Nếu có Hiện, nếu có Hiện lúc đó, Hoài nghĩ chắc mình không giữ nổi mình nữa, ngả vào tay Hiện mà khóc, phá bỏ cái giới hạn bằng hữu Hoài kháng kháng cố tình gìn giữ bấy lâu. Cuối cùng Hoài cũng đã về đến nhà, về mặt lạc quan thương lệ dù bài làm được hay không được. Nhưng có ai nhìn thấy khối cô đơn vĩ đại đang úp chụp lấy Hoài? Chúng ta cũng ở trong một thành phố và mười lăm phút xích lô đạp để những con mắt nhớ nhung nhìn thấy nhau. Vậy mà chúng ta đã lạc mất nhau, không phải vì sự tự tôn hay tự ti mà vì một chút khó khăn mơ hồ nào đó, làm quay quắt tâm hồn, làm xót xa tim nhỏ.

Bây giờ, Hiện thân ái, Hoài đã trở về phố cũ. Giữa một mùa mưa thân mật, bạn bè gia đình thân mật, và giữa những tiếng động nối tiếp, trộn lẫn nhau gõ nhẹ vào cái đầu hay nghĩ ngợi của Hoài. Hoài không còn hiểu nổi mình nghĩ gì, muốn gì những buổi sáng dậy sớm, nằm lười lỉnh lỉnh lắng nghe tiếng chim sẽ hót ngoài hiên lao đao như người mộng du. *Xin chờ những rặng đông. Đợi sao im vắng. Như đồng lúa gặt xong. Như rừng núi bỏ hoang. Người về soi bóng mình giữa tường trắng lặng câm.* Hoài có còn cần thiết đề hỏi đi hỏi lại, thắc mắc với lòng mình khi mà Hiện đã xa xôi nghìn dặm rồi không? Hiện, Hoài đã luôn luôn để trái tim Hoài đi chậm hơn tuổi mình một bước. Hoài không khó khăn với Hiện mà khó khăn với chính mình, thận trọng nhìn tới nhìn lui, ngó ngang ngó dọc. Hoài sắm sửa vai trò, bắt Hoài rồi bắt cả Hiện phải đứng cho đúng. Hoài dựng một hàng rào, chắn một lảng đá, đào một con sông, làm nên cái giới hạn cứng ngắc giữa hai cõi lòng rạt rào xúc cảm, với niềm tin mình là cô bé nhỏ dại, nhất là cô nhỏ lại không có mẹ cận kề chăm sóc. Và một ngày sau năm năm, Hoài bỗng nhận ra tình yêu không phải là chuyện xa với gì nữa thì sông đã thành biển, đá đùn núi cao và vòng rào xưa đã mọc thành rừng. Hiện thân, đó là ngày ta chia tay nhau, đúng một chu kỳ hò hẹn đợi chờ mà người phát thư giả với khuôn mặt lạnh như tiền không thêm ghé lại nhà Hoài.

Quận lý thân yêu, ngày tháng rong chơi bạn bè đủ mặt hay một mình hát nghêu ngao như con trai trong căn phòng cảm lạnh, có giúp gì cho Hoài không? Quyền nhật ký, ánh đèn vàng quen thuộc nửa khuya nơi bàn học có giúp gì cho Hoài không? Và tương lai đang mời gọi kia, có giúp gì cho Hoài xóa nhòa được những dấu chân ồm ồm năm Hoài mười tám tuổi?

(PHỐ HẠ 7-72)



TÍNH VẬT • LÊ MIÊN TƯỜNG

Khung cảnh quen thuộc. Ở một ngã tư ồn ào, đi ngược lên con dốc hướng về phía bệnh viện khoảng hai mươi thước, bên phải, cùng chung dãy phố ngắn, ngôi nhà đó với lầu hai tầng mặt tiền vàng khè với vách. Bảng hiệu tiệm may kẻ chữ xanh đỏ lu mờ góc ngang như chờ thời. Người đàn bà mặc chiếc áo da màu vàng ngồi nhỏ đầu sau mái kẹm. Lũ nhỏ tập trung thường xuyên giữa vuông sân lớn nền đá. Tủ thuốc lá dựng cao. Các thau bánh kẹo được kẻ thành hàng. Người vô ra. Đám Thượng mang gùi đứng ngó chằm chằm có vẻ lạ.

Chừng đó, bên dưới. Chừng đó, cảnh như được phối trí sơ sài vài nét dưới ngòi bút lười biếng của một họa sĩ thuộc phái tự nhiên. Sơ sài nhưng đều. đều đặn và thường xuyên từng ngày. Từng tuần. Từng tháng. Từng các tháng. đều đặn như người thanh niên đứng trên balcon. Đứng mỗi sáng, nhìn. Tách cà phê bằng sành màu vàng sẫm. Khúc thuốc cháy. Luồng gió hất. Nhìn.

Nhìn những chuyến xe sắp khởi hành ngoài bến. Có bến xe là có chia ly. Động cơ nổ? Tiếng giục giã gấp rút. Vài cánh tay giơ lên phất phất. Bánh lăn.

Xe sẽ mang riêng người thanh niên vào cái bấp bênh sương khói của một hành trình vô định. Buổi sáng trời Sài Gòn có mưa. Tắm vé xe màu hồng. Trong một quán cóc xập xệ bàn ghế, cô đọc một người thanh niên ngồi đợi. Cạnh hắn có một gói thuốc ơ hồ nằm dưới bao diêm, trên vài quyển sách, sát tách cà phê ba mươi đồng lên khói. Khói vẽ thành từng vệt. Rồi tan mau. Như

đời phù du. Xe chạy. Những chuyến xe bận bịu chở đầy nước mắt. Nhưng phải nhìn chia ly với con mắt lạnh. Với con mắt hàng quan. Bởi vì không ai đưa, chàng thanh niên. Bởi vì không có ai theo nói một câu bập bự, chàng thanh niên. Hẳn đó, đáng phảng phất âu sầu cũ kỹ.

Hẳn đứng đó, mỗi sáng, như pho tượng. Nhìn sang trại Mỹ, phía trước, cách gần bởi hàng lưới kẽm, đồng đặc tốp lính Thượng xúm lại cùng nhau cào cỏ đốt cỏ, cào đá gánh đá, tự nhiên có cảm tưởng về sự nô lệ ngoan ngoãn giữa chủ và tớ. Nhìn lên Ty Bưu điện vắng. Nhìn về khu chợ ồn ào. Đứng chồm người li tay lên mặt đá, hộp ngum cà phê, hít hơi thuốc, nhìn vor vắn xuống mặt đường. Mặt đường sáng sớm còn rịn hơi sương. Mặt nhựa phẳng. Bọn học trò lê khua nhịp bước. Tiếng nói dịu dàng bẽn lẽn hồn nhiên. Hơn tháng nữa mới nghỉ hè. Bọn học trò còn tới trường.

Buổi sáng, như một thói quen dễ chịu, người thanh niên ra đứng tựa bal-con nhìn đám học trò con gái. Nhìn và tìm chọn mơ hồ một bóng dáng nào. Bóng dáng đã dậm trường xa đi. Đã nghìn thu biệt. Bóng một cô bé. Cô bé tóc dài xõa buông lưới biêng. Cặp da nâu. Nón nghiêng che. Buồn buồn.

Cô bé đó, mỗi sáng cho các ngày đi học, đúng 8 giờ thiếu 15, áo laine tím với giày đen, xuất hiện đầu ngã tư, bước đến lần từng bước. Đúng 8 giờ thiếu 15, nhìn tới ngã tư, người thanh niên sẽ bắt gặp.

Nhìn, thấy. Như một thương xuyên. Bất biến hình hài. Còn đó nụ cười. Lộ trình không đổi?

Vì dụ một sáng nào không thấy cô bé, tức thì, trí tưởng người thanh niên đầy đầy những nghi ngờ thấp thỏm. Một cơn bệnh? Một tai nạn? Một cái chết phần nọ xảy tới cho cô bé? Hoặc, tệ hơn, một người khác đã rủ rê đưa cô bé đi một lộ trình khác?

Và như thế, sẽ cảm thấy một mất mát lớn. Nhưng nếu sáng hôm sau, với nỗi nôn nao chờ đợi ra đứng nơi cũ, nhìn về hướng cũ, đúng 8 giờ thiếu 15, cô bé xuất hiện, chàng thanh niên để lộ hạnh phúc ra miệng bởi một nụ cười reo, thật sướng. Cơn sướng kéo dài quanh quần bành bồng suốt một ngày. Cô bé thật tuyệt. Người thanh niên tự nói như thế. Nhìn một cô bé sáng sớm dịu dàng đi dưới sương như hình hài không thật: hạnh phúc.

Đó là về phía người thanh niên.

Còn cô bé? Mọi sự đều xảy ra ồ ồ, dường như, với chút mơ mộng vẽ vờ, mọi sự trôi lăn đều như con suối chảy dốc có tiếng reo ầm ầm đầu núi.

Ngày bắt gặp đầu tiên như một tình cờ hiếm. Lúc con bạn cao hứng vô quán mua cây cà rem mút chơi, cô bé đứng đợi bên ngoài nghịch ngợm cầm quai xách quay vòng chiếc cặp da nâu. Người thanh niên búng mẩu giấy vò tròn xuống trúng vành nón lá không ngờ. Cô bé ngược lên tìm xem. Chàng thanh niên nhìn lại. Cái nhìn khác lạ có chuẩn bị trước. Cô bé bối rối bỏ đi, lơ không nghe tiếng con bạn ngỏm ngỏm kêu ăn cà rem. Người

thanh niên ngó theo tới ngã tư. Khi cô cảm tưởng bị kẻ khác nhìn, cô bé đánh tuốt mắt nghị lực cũ, dăm ra đi thiếu tự nhiên suýt đụng phải chị đàn bà bụng thủng cả chua lom xom đi ngược.

Lòng cô bé chao động ít. Như loài chuồn chuồn dễ trũng trên mặt nước, động, làm gợn sóng lăn tăn. Những lá thư tình của người chị cô bé lén lút chờ đọc trong đêm khuya như một khám phá bất ngờ cái mới mẻ mịn mượt của mơ mộng chẳng bình thường.

Cô bé, rất hồn nhiên, đã bắt đầu đề ý người thanh niên như một đối tượng. Sự đề ý này khác với sự đề ý về chị bán bánh chuối chiên, đúng 8 giờ thiếu 7 phút, lúc tới cổng trường cô bé đã thấy. Lúc đời sống, mọi sinh hoạt chung quanh đều diễn thấy rõ, dễ mua vui ngộ nghĩnh, ta thường chọn một đối tượng bày trò. Ví dụ như một khóm hoa dạ lan trong vườn kẻ lạ, bắt gặp trên đường, cô bé sẽ chọn một cảnh ưng ý nào đó. Chọn, đề ý. Cứ mỗi lần đi học ngang cô bé sẽ chăm chú coi hoa còn hay mất. Còn, dĩ nhiên thấy mơ hồ sung sướng. Mất, nỗi buồn gấp ba lần lúc tới nhà bạn chơi, trời bỗng nhiên mưa, sự nhớ chiếc áo trắng cho buổi tụ trường ngày mai giết phôi bỏ quên ngoài rào đậu lấy làm oan uổng.

Sáng hôm sau, trên lộ trình cũ, cô bé vẫn thấy người thanh niên đứng chồm vúi ở balcon loang lổ màu vàng.

Sáng hôm sau nữa, cũng thấy.

Sáng hôm sau nữa nữa, cũng thấy.

Lạ chưa. Người chị kiên gan dữ. Nhưng khi nói kẻ khác kiên gan, vốn bản tính, một cách e dè, cô bé bắt đầu thấy mình thích những nu hoa thơm. Bắt đầu có những buổi chiều thơ thẩn ra bờ hồ nói dối một chút là đi coi cá. Nói dối có xấu không? Không đâu.

Bà hồ, như sợi dây buộc rút vô hình được thiên hạ kêu là « cái số », cô bé gặp chàng thanh niên trên lối lau lách dọc mé cầu dưới thấp.

Chàng thanh niên nói như reo:

— A. Cô bé.

Cô bé lung túng đỏ mặt rất tự nhiên khiến đầu óc bé giống như cơn bão dữ xô tới hốt đi những phiến confetti do chàng thanh niên đứng trên balcon chờ cô bé đi ngang nghịch ngợm thả bay xuống uớt lượn lả lả, bỗng không còn một chữ để đối đáp kịp thời.

— Cô bé.

Chàng thanh niên lại kêu. Cô bé giật mình nhưng lấy lại sự đĩnh đạc rất mau, liền nói một câu với người đối diện.

— « Ông » kêu ai đó?

Chàng thanh niên nhìn phải trái trước sau, xòe đũa tay phác những cử chỉ ngụ ý cho cô bé biết rằng đây chẳng có ai ngoài cô bé cả, nói:

— Kêu ai? Không lẽ tôi kêu mấy con chuồn chuồn?

Cô bé bật cười không cần nín. Câu chuyện sẽ khá hơn. Cười là « điểm » tốt còn tùy. Tùy câu chuyện của người nói tỏ rõ sự hút cấn lễ nhị.

— Cô bé đi đâu đây?

— Đi chơi. Nhưng ông là ai mới được chứ? Tôi có quen ông đâu?

— Làm bộ.

— Làm bộ?

— Còn hỏi? Vờ làm mặt lạ hả?

Cô bé phỉnh má, muốn tạo sự mích lòng bằng các nét mặt nhăn. Người thanh niên đưa chân hất hờn sỏi rơi bồm xuống mặt hồ làm thành làn sóng khỏa. Cô bé nói:

— Tôi « quên » ông rồi.

— Có « quên » tức đã biết. Có biết mới « quên ». Biết mà làm mặt lạ là nói dối. Tôi nói dối đáng...

— Đáng gì?

Giọng chàng thanh niên bỗng thật tình một cách không ngờ. Sự thật tình được che dưới lớp đùa hờn cố ý:

— Phạt như thế này: bất kỳ sáng nào có đi học, cô bé cũng phải đi ngang chỗ tôi ở.

— Dễ chi?

— Dễ lời đứng trên balcon nhìn chơi, đôi khi thích chỉ tung rải confetti cây lỏi cho cô bé đi. Thú chưa?

— Đi chi thế?

— Hỏi chi thế?

— Hỏi cho biết.

— Biết chi thế?

— Biết chơi.

— Thôi. Dễ lớn lên rồi biết.

Cô bé ngưng ngãng. Người thanh niên hoa tay vẽ vài nét trong không khí mặt một người đàn bà mơ hồ. Cô bé nghiêng mình hất tóc ra đằng sau gặp gió thổi tung xòa như chùm tơ mùa hè bay tưởng tượng. Người thanh niên thôi vẽ, vờ tay bóp con chuồn chuồn đậu trên cành lau không được. Cô bé háy mắt, đưa tay chỉ chỗ vu vơ. Nói với một chút giận hờn vô cớ:

— Chưng nào mới lớn? Chưng này chưa đủ lớn hả?

— Chưa đâu.

— Chưng nào?

— Chưng nào lớn tự nhiên biết liền. Nòn chi.

— Không thêm lớn.

— Làm bộ. Thêm chế, đi được.

— Vô duyên chưa. Khi không nói người ta

— Nói có được không? Có chết ai không?

— Muốn được phải xin phép.

— Xin sao?

— Xin như thế này: thua cô bé; cho tôi nói..

Chàng thanh niên nắc lại:

— Thua cô bé, cho tôi...dẫn cô bé dạo chơi quanh hồ.

— Đâu được.

— Sao không ?

— Không sao hết. Nhưng không được là không được. Đi « dj » chết.

— « Dj » đâu có chết. Đau mới chết.

Cô bé cười hồn nhiên âm vang. Người thanh niên móc thuốc cầm vuốt cho thẳng hình dáng. Cô bé nói :

— Con trai ai cũng hút thuốc hết.

— Uống cà phê nữa ?

— Sao thích những thứ « hắc ám » thế hở ông ?

— Không « hắc ám » đâu.

— Thấy có « ngon lành » chi đâu.

— Hút thuốc chứ có phải ăn hủ tiếu Nam Vang đâu mà « ngon lành »?

— Thế nên đề tiên ăn hủ tiếu.

— Nói cái giọng như cô bé mấy bà bán thuốc kiện chết.

— Chấp kiện. Hút thuốc hại là hại.

— Cô bé có bao giờ ngậm ô mai chưa nhỉ ?

— Rồi.

— Ngon không ?

— Không ngon. Nhưng thích.

— Cứ « thích » là yên chuyện. Cô bé thích ngậm ô mai cũng như tôi thích hút thuốc. Sao cô bé không đề tiên ăn hủ tiếu lại đi mua ô mai ?

Nụ cười lại lách ra khỏi hai vành môi hồng bé mở thoát đi theo gió, tưởng tượng như tiếng cười đó xuống hòa lẫn với sóng nước tạo thành cung đàn tấu khúc Sérénade tuyệt vời của Franz Schubert để bước lên cái đẳng đẳng bất tử của thâm nhung. Chiều buồn nhẹ xuống đời. Người tình tìm đến người Thấy run run trong chiều phai...Chàng thanh niên khẽ huýt gió. Tình đời tỏa ngát màu. Chiều nay là lúc đầu. Nói cho nhau nghe đời sau...cô bé hát tiếp nho nhỏ ?

— Cô bé cũng biết hát hả ?

— Biết sơ sơ.

— Sơ sơ mà hay tuyệt. Nếu không « sơ sơ » chắc đã về Sài Gòn thâu băng.

— Đại. Thâu băng để cho thiên hạ nghe à ?

— Không cho thiên hạ nghe tui hát để ai nghe ?

— Để mình mình nghe.

— Nhưng tôi đã nghe cô đã hát rồi.

— ...

— Tôi cũng là thiên hạ.

Cô bé luynh quynh, nơi ngạc nhiên rũ buồn khuôn mặt. Người thanh niên trông thấy chợt rung mình tội nghiệp.

Hai người đã ra khỏi con đường lau. Chiếc hautparleur của đoàn xiếc mới tới đầu hôm trước, treo mắc trên đợt cây cao khẳng khuyu, đang ồn ào mở nhạc ba xu. Ông già chạy honda dame có bộ râu giống đức Chúa Trời. Trong một cố gắng phi thường, người thanh niên không nghĩ cô bé có khuôn mặt giống những nhân vật của bi kịch Shakespeare.

Cô bé nói :

- Thôi. Ông đi về đi.
- Cô bé đi đâu bây giờ ?
- Đi chơi.
- Tôi đi chơi với.
- Đâu được.
- Được.

Cô bé háy mắt hỏi :

- Ông biết tôi đi đâu không ?
- Chưa.
- Vô chợ.
- Trời đất. Con gái học trò mà vô chợ. Có chi vui trong chợ mà vô ?
- Vô mua ổi ăn có được không ?
- Được. Nhưng ăn một mình buồn chết.
- Thế ăn mấy « mình » mới vui ?
- Hai mình.
- Ông nữa hả ? Sực mấy.

Người thanh niên cười xuề xòa. Cô bé nói thêm :

- Khôn lắm. Nhưng đâu có được.
- Được.
- Liều hả ?
- Liều là nhất.
- Nhưng tôi không vô chợ để mua ổi ? Từ chưa ?
- Thế mua chi ?
- Mua một tờ tuần báo về coi chơi.
- Coi thiệt chứ ai lại coi chơi.
- Coi chơi.
- Báo chi ?
- Một tờ T.N.
- Cô bé cũng đọc cái đó hả ?
- Có sao không ?
- Tốt lắm. Rất nên đọc để mơ mộng chuyện trên trời.

Người thanh niên lầm bầm đọc tên vài đứa bạn. Cô bé ngờ ngác không biết gì. Hai người đang qua một cái bót gác giống chuồng nuôi gà mỹ.

Người thanh niên hỏi :

- Còn mua chi nữa không ?
- Mua vài cành dạ-lan.
- Hay quá. Cô bé thích chơi bông.
- « Người ta » chơi bông mà cũng reo lên. Bộ thích lắm hả ?
- Thích. Người chơi bông thường có một tâm hồn khác.
- Khác sao ?
- Khác là khác. Là không giống với tâm hồn kẻ tục.
- Như vậy tôi không giống tâm hồn kẻ tục ?

(Xem theo trang 43)

cành lá mới khẽ run lên quăn quít
đường phố sơ e-ấp bước chân người
em đến với áo thơm trời tháng chín
mắt ngút ngàn cây cỏ mọc xinh tươi

kỷ niệm đầy trên những tàng me cũ
bước chân khuyển bóng mai hiên trường
bên dốc thấp chiều rừng rưng mưa bụi
tóc đuôi gà đường gió lá me vương
đêm hàng xóm thoảng mùi hương tưởng nhớ
vườn nhà ai bướm trắng ngủ chiêm bao
ta một thoáng mơ mộng khung cửa sổ
giọt sương từ bóng rụng xuống ưu sầu
bờ cát trắng những bàn chân in vội
hắt hiu buồn ngày trở rét thu đông
em áo đỏ ngồi trên ghềnh đá xám
chiều cuối năm nghe gió mới qua lòng
em cũng nghe một chút tình ý mới
như sớm mai mở cửa ngõ ra vườn
chợt bất gặp xuân hồng trên lá biếc
trong vườn em khóm hạnh trở mùi hương
lòng bỗng trở đông đông cây hạnh lạc
bên đường sương trái mộng nở không dè
trong đường sương cỏ trâm đường mãn vũ
buổi xuân hồng người đứng lặng yên nghe

trái hạnh ảo xa với tay cơ cực
ta ven trời ngày tháng bước long đong
muốn tặng em tấm lòng tình khiết nhất
đời vẫn như lá mục chầy theo gió
ta trôi dạt giữa hai bờ lặn dạn
lúc hoàng hôn soi bóng nước sông người
trong dòng nước ta nhìn ta lạ mặt
lòng đờn đàn bật khóc xót xa đời

cả mùa đông trời đất rộng chiều chân
trên bờ sông hồn tượng khóc thương mong
xin dâng em cả tình ta đậm bạc
tâm vô cùng và lượng rất bao dong.

NGUYỄN KHẮC NHƯỢNG

ngọc
lan,
bên
trời
huyền
tưởng





NGUYỄN TUẤN ANH

MUỜNG HẠ (Blaot)

1) Đọc những dòng chữ kính bạc, buồn xuôi của cháu, chú thấy buồn và rất thông cảm với những ưu tư của thể hệ trẻ đồng trang lứa với cháu khi đối diện với cuộc chiến tàn nhẫn này, và khi phóng tầm mắt về tương lai đen tối của cuộc đời. Vì bản năng sinh tồn có lẽ chẳng đợi chú khuyên rồi đây cháu vẫn phải lao mình vào cơn lốc đấu tranh, thân nhiên như khi làm những công việc tầm thường hàng ngày, ăn uống để sống.

2— Ở tuổi cháu mặt nổi nhiều mụn mung mủ thì đó là triệu chứng dễ nhận nhất của sự trưởng thành. Cố gắng tránh táo bón, đừng thức khuya quá, bớt đồ gia vị chua cay, ít thịt, mỡ, nhiều rau, rửa mặt bằng Savon Dermacide hay pH22 hay thoa Dénisoline, uống thêm trụ sinh T-T Mycline hoặc Auréomycine cháu sẽ toại nguyện.

3— Cuộc sống quân trường sắp tới với những tập luyện gian khổ sẽ giúp cơ thể cháu nảy nở, rắn chắc và chú hy vọng cháu sẽ trở thành lực sĩ đẹp với tầm vóc 1m70 và 60kg. Thân ái.

HỒNG DIỆP (Saigòn)

Cháu hãy đến ngay 1 phòng thí nghiệm y khoa để nhờ BS lấy mủ ở mụn đó để tìm vi trùng. Bác sĩ sẽ chỉ bảo cho cháu thứ thuốc trụ sinh nào hữu hiệu nhất để trị dứt bệnh này.

LƯƠNG VĂN MINH (Phú Nhuận),
ĐÔNG KHOA (Đơn Dương — Xin xem câu trả lời số 1).

1— Khi chạy nhảy, cử động mạnh, lên cầu thang... chắc hẳn tim sẽ đập mạnh và nhanh hơn cháu ạ. Nếu lúc bình thường mà cháu vẫn cảm thấy tức ngực, hồi hộp, đau nhói bên trái thì có lẽ tim yếu. Nên chụp hình tim phổi ngay. Tạm uống Camphophyline, Passifloral, chích Hept — A. Myl hay Calcium Corbière sẽ bớt.

2— Chị cháu như vậy là lùn quá. Hãy khuyên chị uống Calcigénol và năng bơi lội.

PHẠM NGỌC HƯƠNG (Chợ Lớn)

Cháu nên dùng PH₂₂ hay dung dịch Mercryl Laurylé để rửa chỗ đó, rồi bôi thuốc Pommade au Nestosyl sẽ bớt đau rất ngay. Trong những ngày kinh máu tụ nhiều ở phần dưới thân thể nên gây ra một vài khó khăn về tiêu tiện không quan trọng gì nhiều. Đừng lo. Nên uống Urosiphon.

HOÀNG THÁI NAM (Nha Trang)

1) Những người mặt tròn và mập cũng như khi ít tiêu tiện mí mắt thường hơi sụp xuống và ta có cảm

tướng mắt 1 mí giống con cháu Thái Dương Thần Nữ. Nếu sự khác biệt giữa 2 bên mắt không rõ rệt lắm, cháu chỉ cần phải quan tâm tới vấn đề này.

2— Tắm biển rất tốt cho người trẻ tuổi vì những tia tử ngoại trong ánh nắng sẽ kích thích chất nguyên sinh tố D chứa ở trong da giúp cho cơ thể mau lớn. Nếu da cháu không bắt nắng chỉ hồng lên mà không đen thui thì càng đẹp chứ sao mà thối mữa.

NGUYỄN HOÀI THANH (Cần Thơ)

Triệu chứng đáng buồn đó chỉ là hậu quả không tránh được của những ngày tuổi trẻ hư hỏng cháu ạ. Thật là điều tai hại cho tương lai truyền giống và hạnh phúc lứa đôi. Hãy tạm lui ngày lập gia đình để điều trị cho bớt. Thử dùng Juvénine hay Yohim-bine mỗi ngày 3 viên trong 3 tuần lễ và cứ 3 ngày chích thịt một ống Vincortin E. Nếu không bớt cháu nên đến ngay 1 BS nội khoa để được khám nghiệm và điều trị liên tục một cách khoa học hơn.

MINH ANH (Đà Lạt), NGUYỄN THI THANH VÂN (Quảng Ngãi)

Đời học trò trong những ngày gần thi mà cứ buồn ngủ hoài thì chắc sẽ ngậm câu thơ cổ:

«Thì không ngậm ởi thối mà cay»...

Cơ thể học nhược, ăn uống thiếu chất bổ dưỡng, dùng sức quá độ và sự lười biếng là những nguyên nhân chính làm cho mí mắt cứ sụp xuống vào khoảng 20 — 21 giờ.

Cháu có thể dùng Tigrinaa, Réactivan, Actiphos Amphetamine. Nhớ tắm mát vào buổi tối và khi buồn ngủ nên vục mặt vào một chậu nước lạnh. Cũng lắm mới dùng Maxiton trong năm, bảy ngày. Hy vọng rằng khi

những dòng lông cặm này tới tay cháu thì Minh Anh của chú đã chễm chệ ở ngôi cao ở bồng vàng.

AI (Cần Thơ)

1— Có lẽ cháu yếu tim, thiếu máu hay áp huyết quá thấp nên cứ hay bị choáng váng. Hãy uống Cardioritmon, Épanal hay Nautamine, thuốc bổ máu Hépatrol, chích Hept-A-Myl và Syncortyl 5 sẽ bớt. (Nhớ ăn nhạt khi chích Syncortyl).

2— Thịt dư ở cổ họng làm nghẹt thở khi sưng to và hành sốt. Đã cắt là khỏi hẳn cháu ạ.

THÁI SƠN (Đại Học Văn Khoa)

Cháu không tả rõ hình dạng « căn cứ địa » các mụn của cháu mà chỉ nói tới thời gian xuất hiện (2 năm) và các vảy của chúng nên thật chú không đủ yếu tố để đoán bệnh và mách thuốc. Chờ thư sau của cháu rõ ràng hơn.

NGUYỄN HỮU (Đại Học Văn Khoa)

Chú cũng đang nghĩ như cháu đó là bệnh lác (hắc lao). Có lẽ chỉ cần 1 ống thuốc mỡ chống hắc lao (Pom-made Antidartreuse) là đủ để tìm 1 chiến thắng toàn vẹn. Trong trường hợp không thuyên giảm tức là cả 2 chúng ta đều nhầm lẫn hãy báo tin cho chú ngay.

AI NHƯ (Nha Trang)

1— Cháu hãy mua Laccoderme au Goudron de Houille hay Ichtyol để thoa 2 bên tay. Chích Psorial, Sodothiol và Pénicilline, uống Périlactin hay Allergina và Deltacortril sẽ bớt ngứa.

2— Mấy năm trước cả hai lỗ tai đều chảy mủ, đã mổ nay còn ra nước tinh trạng này cho cháu rất nhiều hy vọng được hoãn dịch.



đôi mắt tưởng nhớ

DUNG HẠ

Rồi chiều nay, nhìn hàng hoa tím đã cao ngoài ngõ, Ngâu mới may mình nhớ lạ lòng đôi mắt ấy. Hình như đã xa lắm rồi, đã lãng đãng sương mù cái buổi chiều Ngâu chợt bắt gặp đôi mắt nhìn mình đắm đắm bên kia giàn hoa thưa, và cũng đã xa lắm rồi, nỗi cuống quýt rộn ràng đến không ngờ khi Ngâu tình cờ chạm phải tia nhìn thẳng, hiền hòa mà vô cùng say mê kia. Ôi đôi mắt, đôi mắt sâu thăm thăm mang cả một trời xa lạ nào mà quá đổi gần gũi mà quá đổi ấm êm. Không là nỗi mong chờ từ bao nhiêu ngày tháng. Không là một lần hò hẹn để quay quắt nhớ nhung, đôi mắt bên kia giàn hoa từ thửa mới lưa thưa vài ngọn lá đã làm Ngâu ngỡ ngàng suốt cả buổi chiều hôm đó. Những cánh lá non e ấp quấn trên hàng kềm gai không đủ che khuất khuôn mặt người, khuôn mặt với vẻ bao dung là lạ, khuôn mặt với đôi mắt đã đến đã dừng lại đã lênh đênh trong heo hút đời sống Ngâu buồn bã. Tại sao mình lại gặp được đôi mắt ấy nhỉ? Ngâu còn nhớ như in buổi chiều mà những cơn gió cuối thu đã êm ái thổi vào hồn Ngâu một thứ tình cảm nhẹ nhàng bằng khoảng đời từ đó, Ngâu chợt ngỡ như mình đã có chút gì thay đổi. Ngâu đã biết cảm nhận được nỗi hạnh phúc, thứ hạnh phúc buổi sáng bước ra vườn tình cờ bắt gặp một đóa hoa vàng nhỏ li ti nở dưới chân, thứ hạnh phúc nửa đêm chợt thức giấc nghe đìu hiu xuống, và còn biết bao nhiêu. Ôi cái buổi chiều đã mang đến cho đời Ngâu đôi mắt nồng thương yêu vô cùng kia, bên mấy dây hoa tím chị My vừa xin được ở đâu đó mang về cho leo trên hàng kềm gai, mấy dây hoa nom e ấp như trăng non bị mây che hết nửa, chị My vẫn bảo thế, Ngâu có cảm tưởng mình bị nhìn trộm. Do dự một chốc, Ngâu ngừng lên tìm, và chao ôi, đôi mắt của một người bên kia giàn hoa thưa, đôi mắt mà thỉnh thoảng Ngâu vẫn gặp nhưng sao không có ánh nhìn kỳ lạ như thế. Bỗng dưng, tim Ngâu đập mạnh, tay Ngâu run thả luôn mấy dây hoa. Làm thế nào bây giờ? Đôi mắt vẫn nhìn thẳng Ngâu, Không sợ sảng mà đắm thăm chỉ lạ Hình như đôi mắt cười. Ngâu cuống lên, Ngâu dính cứng bên hàng kềm gai Ngâu đóng đinh đôi chân trần bên bụi cúc, Ngâu bối rối cái đầu Ngâu nghe mình lung tung trong óc, người chỉ mà kỳ, nhìn người ta dữ thế, không sợ người ta ghét sao? Ngâu muốn chạy vào nhà thật nhanh như hình như có gì níu Ngâu lại. Đôi mắt phải không? Đôi mắt nâu, hiền từ và say mê. Một thoáng yên lặng Ngâu len lén nhìn lên như vậy, giàn hoa trống, đôi mắt đã đi rồi. Ngâu như nghe mình vừa đánh mất cái gì thân thuộc lắm. Rồi bằng khoảng rời thờ

thần suốt cả buổi chiều. Chị My nhớ tươi giùm mấy bụi cúc Ngâu cũng quên. Rồi ngẩn ngơ như kẻ mất hồn suốt buổi tối. Đôi mắt đã thu hồn Ngâu rồi còn đâu. Ngâu ăn cơm, đôi mắt nằm trong chén, Ngâu học bài, đôi mắt nằm trong vở, Ngâu ngủ, đôi mắt trong giấc mơ. Đôi mắt lang thang trong cùng khắp ý nghĩ Ngâu miên man, Ngâu tức tối sao đạo trước mình không thế. Buổi sáng đi học đôi mắt theo Ngâu vào lớp, đôi mắt ngự trên bảng đen trên vách tường trên bàn viết đôi mắt nâu đậm thắm thực dễ thương. Rồi Ngâu chờ, Ngâu mong chờ cơn gió cuối thu sẽ mang trở lại cho Ngâu đôi mắt chiều qua, đôi mắt mà trước đó bao nhiêu lần Ngâu không hề chờ đợi. Rồi mỗi chiều, Ngâu tha thân bên giàn hoa ngày càng xanh lá đề mong tìm lại đôi mắt ngày nào ở bên kia. Nhưng bao nhiêu chiều tau đã đi qua, bao nhiêu lần gió thu đã đi qua, bao nhiêu lần gió thu đã về bên khóm cúc giàn hoa tím ngày xưa giờ đầy kín lá mà đôi mắt bên kia giàn hoa thừa còn thừa vẫn chưa thấy trở về. Đôi lúc, Ngâu cũng cố gắng xem sự gặp gỡ đôi mắt như là một may mắn trong đời sống dù là thứ may mắn muộn màng, xem như là một may mắn để rồi quên. Nhưng đôi mắt ơi, có bao giờ đôi mắt nghĩ rằng, khi Ngâu hiểu được những gì đôi mắt muốn nói, khi Ngâu chợt biết được đó là hạnh phúc, thứ hạnh phúc buổi sáng bước ra vườn tỉnh cơ bắt gặp một đóa hoa, thứ hạnh phúc nửa đêm chợt thức giấc nghe mưa đìu hiu xuống, thì đôi mắt đã xa Ngâu muôn trùng? Mắt ơi, còn có bao giờ mình gặp lại nhau không, đề bên giàn hoa đã đầy kín lá, Ngâu còn nghe được nổi rộn rã cuống quít như lúc ban đầu, đề những chiều thu bên khóm cúc, Ngâu không còn mong chờ nữa đôi mắt đậm ấm ngày nào bên kia giàn hoa thừa.

Và đôi mắt của Ngâu ơi, còn biết bao giờ?

DUNG HẠ

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI
GỖ ĐẦU TRẺ
tập truyện giáo dục của
NGUYỄN SA



Bìa **LÊ VINH NGỌC**. Sách dày 101 trang. Giá 200 đồng.



CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nước chiếm nhiều giải nobel nhất

Hoa Kỳ chiếm nhiều giải Nobel nhất với một tổng số 74 giải trong số có 20 giải về Vật Lý, 13 về Hóa Học, 22 về Y học, 6 về Văn chương và 13 về Hòa bình.

Về loại, Hoa Kỳ chiếm Kỷ lục về Nobel Y học với 22 giải, về Vật Lý với 20 lần được giải và Hòa bình với 13 giải.

Đức chiếm Kỷ lục về Nobel Hóa học với 20 lần (hơn Hoa Kỳ 7 lần). Pháp chiếm Kỷ lục về Nobel Văn chương với 12 giải (hơn Hoa Kỳ 6 lần).

những cá nhân trúng nhiều giải nobel

Về cá nhân, người duy nhất đã chiếm 2 giải Nobel là Bác Sĩ Linus-Carl Pauling sinh ngày 28-2-1901 giáo sư Hóa Học từ năm 1931 tại Viện Kỹ thuật California, Pasadena. Ông đã chiếm giải Hóa Học Nobel 1951 và Nobel Hòa bình 1962. Người duy nhất khác chiếm 2 giải Nobel là bà Marie Curie 1867-1934 tại Ba Lan như danh

là Maria Sklodow-ska. Bà đã cùng chồng chiếm giải Nobel về Vật Lý năm 1903. Chồng bà là giáo sư Pierre Curie và Antoine Henri Becquerel. Năm 1911 bà chiếm giải Nobel về Hóa Học.

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

gạt tàn thuốc bằng điện tử

Đây là phát minh của một ông Tây sắp sửa làm một vòng quanh thế giới chơi.

Đặc điểm của cái gạt tàn thuốc này là nó tự động mở và đẩy lại khi điều thuốc lá đang cháy tiến lại gần hay lảng xa.

Như vậy người ta xài nó có lợi là loại trừ được mùi khói và hơi tàn thuốc bốc lên làm khách khác phải hít sự hơi hay khó chịu.

Nguyên tắc điều hành của cái gạt tàn thuốc là cách mạng này rất giản dị: có những « máy bắt » hồng ngoại tuyên đặt ở phần trên cái gạt tàn thuốc dò dò cái điều thuốc lá đang cháy do sự trung gian của một mạch điện tử.

SU TÂM



HẠNG NHỆ

sự di chuyển của trí nhớ

Các nhà bác học ở Mỹ vừa khám phá ra chất DNA (desoxy nucleic acid) trong nhân của tế bào là chất giúp trí nhớ trở nên cha truyền con nối. Họ còn nghiệm thấy rằng kiến thức do một người suốt đời học tập cũng « giữ » lại trong tế bào qua chất DNA nói trên. Theo các nhà bác học DNA của người « sáng » chích cho người « tối » thì người « tối » có thể « sáng » ra được.

Người dân hết sức hoan hô sự phát minh kỳ diệu đó. Rồi đây kho tàng kiến thức không những được lưu lại hậu thế qua trong sách, bài tính, nốt nhạc, mà còn qua các lọ DNA trong tủ ướp lạnh nữa. Trên các lọ ấy ta sẽ thấy nhãn hiệu kỳ dị như: Kiến thức của Pauling, của Seaborg của Landau, của Lovell của Russell v.v...

Nghĩ quanh quẩn một lúc người dân đâm ra sợ hãi và tự hỏi: ai mới có quyền được « chích » hay « uống » các thứ kho tàng kiến thức đó, để trong vài phút trở thành vĩ nhân? Nếu đem một lọ DNA quý như vậy trao cho một người rồi người này u mê vẫn hỏi u mê thì lỗi phung phí của dân do sẽ qui về ai?

Chắc chắn mỗi khi đem kiến thức truyền lại cho ai, các nhà bác học « thay troi để tạo người » đó phải hết sức cẩn thận mới được. Chắc họ

phải « loại ra khỏi vòng chiến » các hạng người sau đây.

— Suốt quá khứ trước đó ngu dốt mà không chịu học, đứng dằng, trắc nết

— Trong quá khứ có tài nhưng vô đức càng thêm được chất thông minh càng hóa Frankenstein (một loại quỷ-nhập-tràng khoa học).

Ngoài ra các lọ kiến thức đó nhất định không thể buôn bán được, chỉ để tặng khuyến khích những khoa học gia tài đức mà thôi. Vì nếu như đó là vật bán được, thì thiếu gì người lười lạch sẽ bị vắt óc cho bọn người dốt dư tiền bạc mua để chưng sớ kiến thức rởm.

NỖ PHÊ DUNG NGÃ (Sưu Tâm)

những cái đầu tiên trong làng báo Việt nam

— NHẬT BÁO : — Gia định báo (1865).

— TẠP CHÍ : — Đông dương tạp chí (1913).

— BÁO XUÂN : — Đông Pháp Xuân (sáng kiến của Diệp văn Kỳ).

— TRUYỆN NGẮN : — Câu chuyện gia đình của Nguyễn Bá Học. (Nam Phong tạp chí số 10-1918).

— TRUYỆN DÀI : — Quả dưa đỏ của Nguyễn Trọng Thuật (giải thưởng văn chương hội Khai trí tiến đức 1925)

— PHÒNG SỰ : — Cạm bẫy người của Vũ Trọng Phụng. (báo Nhật tân số 1 ngày 2-8-1913)

— KỊCH : — Chén thuốc độc của Vũ Đình Long (báo Hữu thanh tháng 8-1921)

— LỊCH SỬ KÝ SỰ : — Vua Hàm Nghi của Phan Tr. Chát (Ngô báo 1935)

— PHÊ BÌNH : — Phê bình « Khởi tinh con » của Tấn Đà (Phạm Quỳnh, Nam Phong 1917)

— PHIẾM LUẬN ? — Luận về ận ngon của Tấn Đà (Đông dương tạp chí 1915)

— DU KÝ : — Chuyến đi Bắc Kỳ năm út lợi của Trương vĩnh Kỳ 1881

— TUỒNG CỔ BẢNG VIỆT NGŨ : — Đông A song phụng của Đông châu.

NGUYỄN THANH HÀ (ghi)



n h u đ á c ổ s ơ

NGỌC MINH

*dêm nằm với lá trong cây
bữa hôm nay mộng thấy ngày hôm qua
(Bùi Giáng)*

Tôi bỏ đám đông trên sân thượng cát, mang theo ly của mình, lần xuống bãi biển. Ngồi tựa một khối đá tảng vàng nâu, đã sẫm màu trong bóng tối. Và thấy rõ lòng mình cũng quánh khô như đá cổ sơ. Bởi vì sóng, cát, sao, sương, gió và cả cái vị mặn nồng đến quíu cả lưỡi của bề khơi thì cứ luôn luôn nhắc đến những ngày đã qua. Nhưng hồi tưởng, đâu có phải lao giờ cũng đồng nghĩa với tiếc thương đi kèm với một chút ước ao được chui lại vào cái bước cũ xưa của quá khứ. Có phải chúng ta lần lượt đã chết đi trong từng phút từng giây qua đi lần lượt dần thai lại ngay sau đó. Và những hình bóng ý nghĩ ngày qua, là tôi thật sao, hay cũng chỉ là những chiếc bóng ngậm ngùi mà chiếc đũa thời gian đã bạo tàn khuấy vỡ.

Từ những trưa nắng lửa, chui ngả vựa ngó, nắn ni mấy anh cho em đi theo bưng lon giùm trong những dịp cào cá, tát dĩa hay moi đất sét về nặn tượng lặn những buồn thương hẻo lánh cách mấy ngọn đời tre trúc

xanh um. Rồi những đêm trăng lênh láng chảy tràn đồi cát, sóng róc rách vỗ mạn thuyền bên những bạn thân quen lẫn xa lạ hát ca đến sáng. Đến những sáng một mình ngồi chờ mặt trời nhô lên từ cái ranh giữa hai màu xanh trời và bể, (thì cũng như người thi ngày mới cao thêm những nỗi trần ai). Chẳng biết là thư hay thơ hay một ca khúc mới soạn, từ Đalạt Ph. T. đã viết xuống cho tôi. Rồi cũng như bao giờ, một phiếm mơ thôi, thiên đường đã tan đi, đọng lại những ngậm ngùi... Trong giấy học trò, từng lỵ chữ, rồi thôi, không thêm giải thích đã biết được địa chỉ của tôi bằng cách nào.

Nhà tôi, vẫn còn nằm ở cuối những lối đi hẹp đầy cát nên thư từ vẫn phải ghi nơi làm việc của ba. Máy giáo sư vẫn cười khi đọc nơi ô địa chỉ của tôi vốn vẹn ba chữ : « Ty Mục Súc ». Thầy Pháp vẫn (mà đã có lần lên bằng kiểm diện, tôi nghịch ngợm ghi Giờ Pháp. Pháp sư : Ng. G. Thầy vừa giận vừa tức cười. hỏi em mô, vì rằng mà ghi rứa. Đừng dậy thừa rất ngoan : Dạ thưa thầy. Thay vì giáo sư dạy môn Pháp văn, con « Diên Nôm » cho gọn. Nếu thầy không bằng lòng thì con sửa lại. Ngó bộ thầy giận, không phải vì trò đùa dai rất nhẹ đó mà từ tiếng « con » của tôi. Thì thầy mới chân ướt chân ráo từ ngoài nớ vô trong ni khai hóa những cái đầu bướng như bò tót của lũ chúng tôi) cứ trên tôi « Em là cái gì » mà ở trong Ty Mục Súc đó ». Tỉ như tôi có là loài thú, loài cầm nào, thì đã có sao đâu ? Những người thân, chẳng gọi tôi bằng tên những con vật nhỏ là gì ? Và tôi cũng rất thương yêu, gọi lại bạn bè bằng những tên tương tự. Như Sếu vườn, Ngỗng trời, Trâu Nước, Mèo cặn, Sói hoang nguyên, Nai rừng, Ngựa yêu đời, Rắn Nghinh ngang, Sóc cà nhót...

Hôm gặp lại Trâu Nước, nói vu vơ : « Mỗi lần thấy một con trâu, tôi vẫn tự hỏi con trâu nước nó ra làm sao há ». Hần biểu « nhắm mắt lại, sẽ thấy... » Câu nói chỉ làm tôi trợn mắt to thêm. Nhưng sau này, thỉnh thoảng nhớ bạn bè, nhắm mắt, vẫn thấy đông đủ tụ về, nguyên vẹn cái « Sở thú ngày xưa ». Mà thực sự thì đã thất lạc, trống veo, mất dấu ! Những đêm áp giao thừa, đồng lửa đun bánh chưng nơi khoảng sân phía đông vẫn quấy rữ thật đông bạn bè của mấy anh chị em. Mọi người bầu cho bạn của « Cô Tám » quái đản nhất và hăm he thức trọn đêm luôn. Nhưng cuối cùng bao giờ cũng chỉ còn những kẻ quái đản đùa vui cho đến sáng mà thôi. Buổi nấu bánh chưng năm nay không chừng phải nhóm lửa ban ngày vì không ai thức chụm củi. Đã nói cái « Sở Thú quái đản » của tôi không còn một ai. Mấy anh lại kẹt nơi đơn vị. Mấy chị có về chắc cũng phải bỏ tay.

Mình Châu năm nay có lẽ về cận Tết. Thế là mất đi một tay làm mứt. Tôi thì chỉ thể phụ tá để nếm và cho ý kiến thôi. Những thư sau này, cô giáo không còn nhớ nhà đến khóc được. Như lúc mới lên mà đã nghe khen học trò Ngũ, Từ ở đây dễ thương không ngờ. Chỉ hơi than trời lập Đông ngày mới lạnh thêm. Như mấy câu thơ trong một bài hành của họ Tào :
Khô Hàn Hành ?

*Tuyết lạc hà phi phi
Diên cảnh trường thâm tức*

*Viễn hành đa hử hoát
Ngã tâm hà phất uất*

Có phải là

*Chao chao tuyết rã sợi tơ
Ngóng về phương cũ co ro thở dài
Cảnh xưa dậy nổi ai hoát
Ngậm ngùi lòng nhớ đến cuồng dâng xưa*

Câu chót tôi «diễn nôm» hơi ầu. Nhưng mà chị Châu kêu thích nhất dù rằng : « Hơi tiếc là ta chẳng có dáng xưa để ngậm ngùi cuồng điên nhớ như mi tưởng tượng. Tim ta vẫn còn đầy nghệt hình ảnh mấy nhóc em và ba má » Gia đình tôi và hình như tất cả những gia đình nào quá thân thiết lẫn nhau đều như vậy hết, người lạ khó thể chui vào những ngăn tim đã nghệt đầy gia đình yêu dấu. Ngay cả tôi con nhỏ chân dài bay nhảy nhất nhà vẫn luôn nghe mang mang cái tâm trạng mà Phạm Duy đã phủ vào một bài tâm ca.

*Cư thích la cà đề rồi về nhà thương nhớ
quyển luyến bạn bè đề rồi chợ thương người nhà*

Trong những đêm trại xa nhà. Ngồi quanh lửa hát ca rồi chen chúc ngủ dưới nền cát Thạch Long, trên những cái bồn của trường Bùi thị Xuân kéo sát lại, trong những phòng sĩ quan chiếm được ở chiếc H Q 3 Trần Nhật Duật trên đường tới đảo Phú Quý bị bão thổi giật hướng Vũng Tàu, trong nhà Thanh Niên cạnh cửa sông thông thoáng gió, trong căn gác một nhà lạ ngoài Phan Ri sau đêm hát cho bà con cô bác nghe, trên một cái thuyền câu mộc trên hồ Mũi Né... tôi vẫn nằm rên rĩ với Phương Mai, Tuyền An hay với anh Đức bằng thơ Nguyễn Du :

*Dặm ngàn, nước thăm, non xa
Nghe dân thân phận con ra thế này...*

Và kêu nên nhớ má. Kêu ca đến nỗi tại bạn gái gồng : « Thi rần tưởng tượng tại tao là má mày cho đỡ nhớ ». Nhớ má thật tình má. Tại vì có đêm nào tôi dám ngủ một mình trong căn nhà rộng thành ở dưới đầu. Học bài xong là ôm gối mềm đang run nơi cái hành lang nối giữa hai nhà để gọi cửa má ơi cho con lên ngủ với. Chẳng thà bị chế nhạo là học đệ nhất rồi mà còn bám vú mẹ vẫn hơn là phải nằm chết khiếp sống tìm giữa những sách vở lung tung lang tang và đồ đạc lỉnh kỉnh của mình mà nghĩ quanh đến con ma không mắt mũi thương đến vốn mưng nhán nhớ cười hay thở dài sườn sượt má anh Tung vẫn thương dọa dẫm tôi.

Mấy anh chị vẫn bêu bêu tôi từ ngày tôi rời thiếu đoàn Bắc giang sang ưu đoàn Sơn tước làm phu tá cho mấy chị trưởng bên đó. Ở vài phương diện nào đó, có lẽ tôi còn kém xa những con chim sẻ núi để thương đó. Nhưng có gì xấu hổ đâu khi giữa chúng tôi là một dòng sữa thương yêu chảy tự nguồn cao, tinh khiết, ngọt ngào chẳng thể nào vùn đục bởi những

lành cảm lắm thương. Một ngày dất mảy chim đi xuất du, ăn trưa nơi lò
lên một người quen, tôi đã phạt năm em bỏ đi ra nắng trong giờ nghỉ ngơi
sau buổi cơm trưa. Lát sau mới biết tại nó lên đi để kiếm đất sét về nặn
thành một công viên có ba chữ tặng Sơn Ca. Cảm động kinh khủng khi nhận
từ những bàn tay nhỏ xíu món quà tuyệt vời đó. Có gì đáng xấu hổ đâu,
khi rồi mảy em tôi chỉ là Sơn Ca, người bày trò chơi và những bài hát
ngắn, chẳng hạn ;

*« Chủ nó không biết đùa, ôi trông cái lần ghê
Chủ nó không biết chơi, ôi trông thật dở hơi
Chủ hãy nghe tôi cứ vui cứ đùa mới thật là vui... »*

Thì cũng như Hạc Trắng, chim đầu đàn coi sóc chúng. Thì cũng
như chim Tích Ly, dạy mảy em về chuyên môn, gút, morse, giảng luật và
lời hứa...Hãy xem sơn ca chỉ như một loài chim núi đến hót chơi nơi ngọn
suối yêu thương, đường bay đang vương nơi thân cỏ non này bởi những
con sẻ nhỏ.

Má tôi vẫn than phiền bạn bè của má ai cũng cháu nội cháu ngoại
đầy đàn. Còn tại bay, bao giờ mới cho tao bế cháu đây. » Anh Đức
khẳng định : « Con đợi tên út nhà mình thành hôn rồi mới đến phiên con »
Mấy người sau lại nhao nhao đòi sau cả người anh đầu. Và tôi cảm thấy
hơi ghen ghen với đứa cháu đầu tiên của má. Chẳng biết khi lên chức bà,
má có còn giữ chiếc mandoline của ba mua cho trong thời mới cưới để
đêm đêm rảnh việc ngồi trước hành lang (khay cho nghe những bài hát cũ.
Có khi là điệu trường tương tư buồn bã. Có khi là khúc gấm vàng êm ái :

*Một cuộn gấm vàng óng a óng ánh như tóc nàng Quỳnh Tiên. Nàng Quỳnh
Tiên đàn trên động Đào Nguyên. Đêm đêm nàng lên má hát trên miền Thiên
Thai. Tóc quên cài nàng say sưa múa hát. Gió dẫn đường đưa tóc lạc xuống
trần gian. Người đời cắt tóc dệt gấm vàng, Dáng lên chín bề may áo choàng
giải nhân... » Có khi là những bản hùng ca. Có khi là đôi bà mẹ đặc biệt miền
phù sa, Gio linh nào đó. Có một bài tôi không biết tên nhưng đã hơn một
lần khóc được khi nghĩ đến sang năm mình phải xa nhà để quanh bâu thêm
hai mái tóc đã ngả màu của ba má.*

Tiếng nói ồm trầm quen thuộc : « Có phải lúc nào, chị cũng kiếm một
cái hốc riêng. Tôi ngẩng lên, cười rất dòn : « Nếu là ai không phải ly chắc
cái ly này sẽ được ghim vào đá. Và giữa khối đá vừa cái ly là... khuôn mặt
của người nào đó. » Ly đứng tựa tảng đá đối diện, sỏi những hạt cát âm :
« Chẳng biết lúc nói chuyện với ông ta, chị có đỡ cái giọng du côn, du kê
đó ra không ? » Tôi nhướng mắt : « Nếu đã du côn vốn sẵn tính trời thì
đâu phân biệt thân sơ. Anh Đức đã nói nguyên nghĩa du côn là một hình
ảnh rất đẹp. Một kẻ lãng du đây đó với một cây côn để phòng thân. Trong
tinh thần đó, rất sung sướng với hai chữ du côn mà Ly gán. » Ly cười nhỏ :
« Vẫn còn câu thành ngữ « anh Đức đã nói » à. Người xưa thì Khổng Tử

viết. Minh Ngọc thì một điều anh Đức nói, hai điều anh Đức nói. Anh Đức nói : Tình yêu là cái trò hành hạ nhau giữa lũ con gái và con trai.» Anh Đức nói : Tôi tuổi nào, con người bắt đầu biết trang điểm. Hoặc bằng áo quần giầy dép, hoặc bằng ý tưởng. lời nói hay một lối riêng : sống bất chấp». Anh Đức không cần Ngọc nhưng chỉ nói : « Cần thận, việc làm đó vẫn dễ khiến em bị nguy tín ... Bọn này tưởng Ngọc đã thay « Anh Đức nói » bằng ông ta « nói » rồi chớ. Tại nghe di Năm kể Ngọc nó lấy anh Đức nó chuyện gì đó mà cắt phăng mớ tóc dài ». Tôi vờn tai : « Nhưng mà ông ta nào kia ? » Người em trai nhìn vào mắt tôi thật sâu rồi lắc đầu : « Có gì mà phải dấu, chị làm như Ly là kẻ nào xa lạ lâu nay thấy trong đám bạn bè, chỉ hoạt động lung tung nhất nhưng về phương diện tình cảm thì thụ động không ai bằng. Ai tìm đến, chị không lui, chị đứng yên. Ai bỏ đi, chị cũng không gọi lại, đứng một chỗ trông theo. Tôi này vẫn vái ông Địa nè PH. cho có một anh chàng nào lúc lắc được tảng đá mang tên Minh Ngọc cho bỏ ghét. Anh ta xeo cho chị lăn xuống bể cũng hay.»

Tôi kêu lên ; « Thôi Ly ! » Giọng vẫn còn cứng cỏi nhưng quả tình đã nẫu mềm mềm một góc hồn sâu. Trong những người quen, dường như Ly là kẻ thật lòng nhất. Hình như hần hơn tôi vài tuổi. Hình như nếu đặt chút ruột thịt mơ hồ giữa chúng tôi trước kính hiển vi thì hẳn phải kêu tôi bằng cô, dì, chị lặn. Nhưng chúng tôi vẫn xem nhau như bạn, lâu nay. Đã bao lượt, Ly kể cho tôi nghe về vài cô gái đẹp mà bọn hần giả vờ si tập thể, chỉ cho tôi thấy những nữ sinh mà hần đã từng lẻo đẻo phía sau, thuật lại cả những lời sỉ vả trong những hôm cao hứng, hần trêu con chó nhà nàng. Cũng như tất cả bạn bè của tôi, Ly đều quen thuộc một cách trực tiếp hay gián tiếp qua tôi. Phải, tất cả, nhưng trừ một người, ở rất xa (xa đến thế nào thì gọi là rất, nơi khoảng hử vô cực hay trong giấc mộng trăm, trên nổi mơ phiêu...).

Phải chi Ly bé chút chút để tôi có thể lên giọng chị kể chuyện cổ tích cho hần nghe. Chuyện một con bé quàng khăn đỏ ngu xuẩn một cách dễ thương vì bao giờ cũng lý tưởng mà ngỡ rằng mọi tuyệt đối phải có khi ta lung rãi lòng thành. Có tội nghiệp không hử Ly khi đoạn kết của cổ tích, cô nhỏ mất từ chút tình ruột thịt, ô bánh ngọt lịm phủ thơm vàng (như thứ bánh mà Quỳnh Hương và Huyền Thoại đã cho tôi ăn trong dịp mừng một lần, một đời) và dường như cả máu me xương cốt trong lòng sôi trào. Có phải đó cũng là đoạn kết của tôi. Một lời hứa xây trên cát. Sóng quều cát rã. Một lời hẹn viết trên mây. Gió nổi, tan mây. Sự bí mật hứa hẹn giữ chung đã phơi mở, dị thù ! Quả tình tôi có góp một phần không nhỏ trong tội phá hỏng công trình kiến tạo chung đó. Nên sẽ không bao giờ dám trách ai. Hiểu cho, dầu sao đó cũng là một cái chết rất ngọt ngào và êm ái. Còn đau đớn, là một thứ rất riêng tư...

Ly vẫn tiếp tục lan man nói về những ngày đã qua của tôi : « Hồi đó chị mignonne đến nỗi bây giờ đôi lúc Ly tưởng có thể giết chị được. Những ý văn, lời thơ hồn nhiên, ngây thơ thuở Tiểu học của chị càng làm Ly không muốn đọc những bài văn âu sầu, những bài thơ quái đản sau này.

Nhất là trong mấy tờ báo gần đây của trường, chị nấp sau những cái tên kỳ khôi. Vẽ với những nhân vật nữ bệnh hoạn, chương kỳ làm Ly bực mình hết sức. Tại sao không tiếp tục những bài biên khảo rồi hùng dũng lấy họ Nguyễn Sĩ làm tên như thuở Đệ Tam. Một lối ở Vườn Đào, Ly suýt đập lộn với thằng B. Nó quả quyết chị cũng bị ho lao đến thời kỳ thứ ba như một nhân vật của chị rồi từ đó suy ra nhiều thứ nữa. Chị cười à, chị không thấy làm những việc vu vơ, vô bổ, không chủ đích như vậy là chuốc lấy phiền toái, thiệt thòi hay sao? Trong những lối bay trăm hướng, ngàn phương của chị, mọi tham gia của chị vào nhiếp ảnh, cứu thương, dân ca, hướng đạo, CPS... mặc dầu Ly không ưa gì nhưng cũng tạm chấp nhận đi. Nhưng còn viết lách, chị không hay là tất cả những người thân của chị đều chống đối cái việc phơi mớ tưng góc hờn mình lên mặt báo của chị à? Tại sao thì giờ đó không dành đề duy trì cái lớp học miễn phí dưới chân chùa L.G. mà một thời chị về năn nỉ Ly đóng giùm túi chị vài cái ghế dài bằng gỗ gõ tạp vừa bị học xin được? Tại sao không tiếp tục đi mãi lối nhỏ đơn độc, âm thầm để Ly còn được thân ái gọi chị là « Alissa ».

Tôi gọi thẳng thốt : « Ly ! Ly ! » Có một cái gì khác trong giọng nói của hân. Diệu hung hăng như quan tòa buộc tội. Diệu buồn bã như sóng vỗ biển đêm, là đã sương muối. Diệu tuyệt vọng trước một mất mát phải chứng kiến và biết rõ từ đầu nhưng không tài nào cứu vãn được. Cũng tí như nỗi đau của Iouri Zivago lúc đứng ngóng sang sườn đồi phong bên kia, chờ chiếc xe mang cái trứng Lara trong móng vuốt chim ác Kamarovski trượt đến những vũng sáng còn sót lại của chiều tà bên đó. Có phải đó cũng là những lời lẽ, giọng điệu mà tôi định nói với người anh đầu thân thiết khi thấy đã lạc mất hân anh thay vì giận hờn xen đi chút tức dỗi anh vẫn thích. Có phải đó cũng là những lời tôi định nói với người bạn vong niên trong cõi mộng đó. Rằng chiếc hộp thời gian, Từ Thức đã lỡ tay mở bung. Mây lãng đãng trôi. Khuất nẻo về trời. Biết làm sao hơn. Thôi chúc người hạnh phúc với những lá thư từ muốn hương tự đây. Thôi chúc người tung mãi chữ cho sáng lóa danh mỗi nơi đó. Em đi về. Đường tắt tắt xa. Gió lạnh trùng trùng như như cõi vô minh. Biết có còn về được lối cũ hay không hay đã mất dấu, lạc đường. Ơi ! « đường về quê xa lắc là thế ». Chút tình ruột thịt đã xa. Chút tình bằng hữu đã vỡ. Ta còn mỗi là !

Bây giờ đến lượt Ly, tưởng như là người hiền và cảm thông tôi nhất, cũng trách móc, phiền hà. Ly đã chẳng từng nghe tôi phủ nhận với bất cứ ai hỏi tôi có phải là Ngọc Minh, là Nguyễn sĩ Nai Rừng, là Ph. T., là một mớ tên mà Ly cho rằng kỳ khôi. Phải biết rằng những nhân vật, tính tiết của tôi rất có thật nhưng tác giả chỉ là một cái bóng ảo không nắm được giữa tay trần hay là một cái mặt nạ giấy và tôi sẽ bỏ ngay sau một trong muôn ngàn trò nghịch ngợm. Cũng như những trang vở phía sau của tập toán lít lết nhit nhit những dòng thơ cứ bị xé luôn mỗi khi thấy bất gặp dù rằng thầy đã hỏi với nụ cười : « Cái con nhỏ này ! Tay nào em làm thơ. tay nào em lấy nguyên hàm, nhân tích vô hướng cho tôi » (Có gì đâu, trâu nước Quách

Tĩnh đã chẳng từng tay vẽ vòng tròn, tay vạch hình vuông?). Sao Ly lại đặt vấn đề chủ đích mục tiêu với tôi? Hành động nhằm đặt mục tiêu, thành một lý tưởng, là đuổi theo cái bóng đang của chính mình phóng ra ngoài, đó là hành động của con chó chạy luồn quanh sau đuôi nó ». Chắc Ly đọc câu này rồi, của Krishnamurti.

Ly nhả từng vòng tròn trắng đục vỡ loảng trong khoảng không mờ mịt. Hẳn biên thật lạ sau khi vắt xuống cho tôi một điều thuốc : « Cho Ngọc điều thuốc cuối cùng của tôi. Chỉ hát không được thì để dành sau này gửi vào cho ai sẽ hay đã là người yêu của chị. Chào, nghe ! »

Một con công ngơ ngác loảng quảng vờn điều thuốc. Trăng khuyết xanh mờ. Bỗng nhớ những đêm xách đèn đi bắt Trùng Công nường trên hè đá ở M.N. ăn với muối tiêu chanh với mấy anh em Ly vẫn chế nhạo tôi sợ công đau không dám dậm nát hay bộp vỡ chúng một cách bạo tàn như hân. Trùng Công là Vĩnh Diện đặt Ly nghe noi sắp phải ra Đồng Đế học nhờ vì Thư Đức không đủ chỗ chưa so sinh viên thi hỏng. Hân hứa sẽ kiếm một thư ọc thật quái đản ở ngoại N.T, gửi về. Trong những chuyến tản bộ men vòng biển dài hơn 20km với mấy anh em, tôi đã được bà con cho ọc nhiều nhất. Vĩnh Đoàn biểu xoe tay ra, thả xuống một võ sỏ tím mảnh khảnh như lụa : « Để tặng cô, những lúc cô hiền thực như ni cô » Bấy tiền liệng đến một mẩu ọc hình thập tự gọn van nhún nhò : « Cò cái này để cho những lúc bạn nghịch phá thien hạ như quỷ sư ». Những hè đá rạn rần bọt sóng trắng xóa, rêu bay giờ hân đã phủ xanh hơn. Trên chiếc thuyền trăng một thuở lenh đệnh, lay hơn nhau, mặt chi chích nặng. Ly chọc tôi cười bằng cách đòi lì đưa cay đản cho hân . « Tôi sẽ hát một bài để tặng một khối đá. Mất to ». Mặc kệ tôi hay mất, mèo môm, hân an nhiên trầm giọng :...*Như viên đá trong lòng cát em đợi dương. Say ngiht ngút mây trời, không như đá trong lòng suối thau thanh rêu, đã hươu hươu tình yên tuyệt vời...Như viên đá lưng trắng mất quai lại tươi. Oi mộng đã tan rồi. Như viên đá nạy thánh đá trên mộ bia. Đa im-tim ngàn thu rêu mờ...Sầu ơi là sầu ơi thiên thu. Ngày giông màu đã loang trên mọi. Lạnh mộ ư thôi...Phải, đó Ly. Minh Ngọc chẳng qua chỉ là một thư đá kho rần mờ mịt cỏ s...*

Hồ ơi, Hồ rất quý thương của em ơi ! Đêm qua em lại mơ thấy tóc về, chấp chới sau lưng khi em đang tay chạy không biết nết qua bấy ngọn đồi cát mà đã có lần em gọi đó là dãy chu lùn của em. Ngang đồi Nhạc Tim. em ngẩng lên và nhận ra Hồ đang đứng trong vòng mắt của mặt trời. Một hạt cát lỏng chui vào, đẩy hai mắt, nhức nhối xôn xang. Em chỉ còn thấy môi mau đen. Nhưng biết rõ làm môi sầu đang rục rở chảy tràn trên đôi vai mong mảnh. Nếu Hồ biết em yêu biết bao nhiêu, đáng nhẽ Alissa lách qua cửa hẹp. Nếu Hồ biết em vẫn sợ một ngày nào cái tình bằng hữu vong niên thối. Nếu Hồ biết em vẫn lo sợ một ngày nào cái tình bằng hữu vong niên thánh thiện trong vắt lau trắng mười sáu là bị vẩn mờ bởi bụi khói tình yêu

Những con sóng lách qua những lườn ghe úp ngược, tiến dần lên nhắm gầu quần tôi. Tôi chạy thốc lên con dốc. Sớm mơ của ngày sau có xuống bãi, chắc sông đã cuốn phăng cái lý thủy tinh và điều thuốc của Ly. Những hạt cát trôi dưới chân là đá sương khói. Trên sân thượng cát vẫn còn rặng bờ ánh đèn. Quảng xa lên đó không dài, nhưng ơi mỗ, sao tôi mãi miết chạy hoài vẫn chưa thấy tôi. Hay ước vọng hóa đá của tôi đã được thỏa, dù mắt không còn nhưc nhối hằng đêm. Hồi những thân tình, hãy xem đây như một lời ren vang chào buồn cuối cùng, của đá !

NGỌC MINH

tĩnh vật • lễ miên trường

(Tiếp theo trang 24)

— Đúng.

— Hân hạnh ghê.

Cô bé lại háy mắt trêu chọc, tự do cho nụ cười bay đi như nỗi vui lớn. Chàng thanh niên kẹp diếu thuốc giữa hai ngón tay vàng dẫu khỏi từ lâu.

Cô bé nói .

— Thôi ông về đi. Tôi chợ rồi.

— Tôi đi theo sau lưng cô bé chơi nếu cô sợ « dị » ?

— Theo chi thế ?

— Cho biết nhà cô bé.

— Ầu. Ông tới mấy chị tôi biết sẽ chọc tôi.

— Tôi không vô nhà đâu. Tôi chỉ đi vòng vòng trước ngõ. Nhà cô bé có balcon không ?

— Có.

— Hay quá.

— Gì hay quá ?

— Tôi tới, cô bé giả đồ ra balcon đứng chơi. Tôi sẽ đi lui đi tới mấy chục vòng, để ngó cô bé. Được không ?

— Điện hả.

— « Điện » mà như thế cũng nên điện lắm.

— Thôi. Không được đâu ?

— Sao thế ?

— Má biết má la.

Chàng thanh niên bưng bình :

— Mệ kệ. Tôi cứ theo.

— Ông đứng theo.

— Theo.

— Không cho ông theo.

— Tôi cứ đi. Đường cô bé cô bé đi. Đường tôi tôi đi. Cô bé đi trước

Tôi đi sau. Tôi có « theo ai » đâu ?

Dường như bí lối vì gặp phải anh chàng liêu lĩnh. cô bé xuống giọng có phần năn nỉ, có phần dọa :

— Đừng theo. Má la. Nếu ông cứ nặng nề đòi theo mai tôi sẽ đi học đường khác. Thích vậy không ?

Chàng thanh niên lờ quơ :

— Không.

— Thế thì đừng theo. Chịu không ?

— Chịu hơi hơi. Lần này phải nhượng bộ.

— Thôi ông về nghe. Tôi chợ rồi.

— Tôi vô sạp báo.

- Tôi ghé hàng bông trước.
- Nhớ mua cho thật nhiều nghe ?
- Để chi ?
- Sáng mai đi học đem theo một cành. Tôi đứng chờ ở balcon lấy. Còn lâu.
- Nhớ ghé hàng bánh mua mấy cái bánh chuối chiên.
- Còn khuya.
- Để khuya mua nó nguội đi.
- Xì.

Cô bé dju dằng bước đi cố tránh né bất lực. Người thanh niên nhìn theo cô bé ước được nỗi buồn mình sâu hơn đáy biển. Người mua báo đứng chen nhau. Chàng thanh niên nghĩ rằng nên lấy tờ TN, kiếm cô bé đổi cành dạ lan.

Mưa.

Mưa trút từng cơn xuống ủ khu vườn lá mục. Mưa làm đêm thâm thâm nỗi buồn. Mưa hè đi qua như một cái quay lưng. Mưa hè bị bỏ quên rồi rầm cùng những tờ lịch bóc.

Bây giờ là mùa thu. Đầu thu. Cũng mưa.

Ngày tựu trường cô bé hồi hã đi với nỗi đợi chờ có ý xác nhận. Vào những ngày hè, một hôm nào tới tiệm sách tình cờ nhìn lên balcon vắng hoe, cô bé cố ngậm kín nỗi buồn như sự mất mát những sớm xuân sương bạc nghĩa bỏ đi mờ khuất vào lòng núi không còn.

Ba tháng hè. Buổi gặp vô tình ngoài hồ lau lách. Người thanh niên có dáng khiến kẻ khác buồn lây. Có dáng dễ kẻ khác vẽ với những đợi chờ gang tấc nhưng thật tình xa hút như dặm không. Những phiến confetti như còn phảng phất hương thơm mềm lòng. Hôm hết một niên khóa. Hôm đi tìm kiếm vu rờ. Nếu được xác nhận nỗi buồn chắc sẽ lớn hơn nỗi buồn vợ vẫn khi hết học, chỉ bán bánh chuối chiên không còn xuất hiện trước cổng trường đúng 8 giờ thiếu 7 phút. Cô bé không còn xuất hiện đầu ngã tư lúc 8 giờ thiếu 15 buổi sớm có mặt cho sự đợi chờ có hiệu quả.

Cô bé đang đi, đang cũ. Tay xách cặp da nâu, giày đen. Áo tím cánh với tóc dài xõa che.

Cô bé để hai con bạn đi trước. Cô bé đi một mình. Nhớ hôm chưa nghĩ hè, còn đi học, trong non một tuần, cô bé vẽ đi lộ trình khác để chọe chàng thanh niên chơi. Hết thời gian thử chọe, cô bé lại đi về đường cũ thì chẳng còn thấy bóng dáng chàng thanh niên ngoài balcon.

Tôi ngã tư, đúng 8 giờ thiếu 15. Giờ mộng.

Vẫn lũ trẻ đùa chơi trên bãi đá vụn xóc. Vẫn người đàn bà áo da vàng ngồi nhỏ đầu sau chiếc máy kem. Vẫn tấm bảng bụi bặm mờ nét chữ xưa. Vẫn vôi vách vàng loang của căn nhà lý lợm bất buộe.

Cũng như ba tháng trước. Vẫn như... Không. Không còn « vẫn như » nữa.

Balcon trống trải. lúc nhìn lên cô bé không kèm giữ đề nỗi buồn tự do vỡ thoát như cơn mưa lớn xối nước kéo trôi lớp màu trên một tấm bảng chưa khô.

Những phiến Confetti không còn. Chàng thanh niên không còn. Không còn sự đợi chờ. Không còn 8 giờ thiếu 15.

Một ngày bốn buổi đi về như thế. Một tuần. Một tháng như thế. Không còn chàng thanh niên.

Trên balcon, cô bé chỉ thấy, cảnh dạ lan của cô bé đôi lấy cuốn T.N của chàng thanh niên, đã héo rũ, cắm lệch trong chiếc tách uống cà phê màu vàng sẫm mỗi sáng chàng thanh niên âu yếm nâng lấy, bây giờ, lúc trời ngưng hương gió, cả hai thứ lặng yên ở đó như một lúc tranh tĩnh vật đơn giản.

Người về khuất chân trời...Cuộc tình vĩnh viễn xa vời...Nhạc của Franz Schubert. Một khúc Sérénade gọi kín thâm tình. Lòng cô bé đang nói như thế. Lòng cô bé trong sự im lặng hồn nhiên, lần thứ nhất đã lỡ ngậm ngùi nghĩ về kẻ khác một cách thật tình.

Chàng thanh niên đã không còn ở đó. Đã rút lui khuất một chân trời nào. Đã vắng

Ở đó chỉ có bình hoa khô,

LÊ MIÊN TƯỜNG (báo, 08. 1972)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

DŨNG SĨ KIẾN NÂU

truyện dài của ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Sự xuất hiện đột ngột của Dũng Sĩ Kiến Nâu làm cả dân tộc tí hon bàng hoàng, sửng sốt. Chàng hiện ngang bước vào làng, cò rạp đất. cát tung bay mù mịt. Chàng hét lên rung động một góc trời, réo gọi tên kẻ thù .. Nhưng rồi cũng một lần, khi đêm xuống, chàng dũng sĩ bỗng thấy mình lẻ loi mà chạnh lòng nhớ nhung Kiến Nữ khôn tả. Thì ra loài Kiến cũng có trái tim của loài Kiến...

KIẾN VÀNG giới thiệu



những ngọn cỏ
héo hắt

VŨ LINH THIÊNG

Có lẽ suốt đời tôi chỉ là một chuỗi chấp nối những luyến tiếc. Luyến tiếc trong ý nghĩ không cùng kỷ niệm của những tháng ngày nồng nàn yêu dấu. Như những ngọn cỏ héo hắt.

Hôm đó tôi theo chuyến tàu lửa vào Huế trọ học. Con tàu đen đũi, nghèo nàn này đã quá quen thuộc với tôi sau những chuyến đi về buôn bán và tiếng còi tàu nhiều lúc tôi nghe như một điệu nhạc bất chợt cô đơn, làm dậy lên trong tôi một chút nao nao. Vì sau lưng là quê hương xanh ngát, ở đó có một vườn cây ăn trái buổi sáng luôn luôn nghe thấy chim hót, và những cánh hoa khẽ màu tím nhạt chết rũ đầy lối đi. Lavang nghèo nàn nhưng thân thiết đó. Tất cả đầy ắp trong trí nhớ của tôi.

Tôi ngồi gọn trong lòng ghế. Toa tàu hơi trống vắng. Tôi nghe thoáng trong hơi gió mùi hàng cá tanh tươi từ một toa tàu nào tại lại làm tôi chun mũi khó chịu. Bên kia dãy ghế, thật trầm lặng, nàng ngồi, dáng bé bỏng tội nghiệp như một con chim se sẻ mùa đông ướt cánh. Áo nàng thật trắng, thật tinh khiết cơ hồ như còn ngửi thấy được mùi thơm in trên nếp áo. Suốt buổi nàng ngồi co ro nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. Tôi chỉ thấy được hai bờ vai nhỏ nhoi yếu đuối và một mái tóc cắt rất ngang. Có lẽ nàng vừa mới lớn và cũng chỉ vừa mới biết làm duyên. Bên ngoài ô vuông cửa sổ những hàng cây xanh thẫm như những thằng điên đuổi nhau chạy về đằng sau. Và trời thì rất xanh rất trong và rất im.

Bất chợt nàng quay đầu lại nhìn vào trong toa tàu. Gặp đôi mắt tôi đang mở lớn. Nàng bối rối cúi xuống một chút. Tôi thấy rõ đường ngài rất thẳng

cửa nàng và những sợi tóc lòa xòa che phủ một vầng trán tinh anh. Thoáng một chút hương con gái dịu dịu. Và tôi hít nhẹ nhẹ sợ e kinh động nàng. Tôi không còn nghe mùi cá sống tanh tươi nữa. Nàng lại nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Thật lâu. Làm sao tôi có thể biết được những ý nghĩ lúc bấy giờ trong đầu óc nàng. Nhưng tôi thì biết chắc những ý nghĩ lúc bấy giờ trong đầu óc tôi. Chẳng hạn như cô bé đẹp thật...

Nàng lại quay đầu vào. Cũng bắt gặp đôi mắt như cú vọ thối miên của tôi. Tôi thấy mắt nàng xanh mượt lạ kỳ, màu xanh của biển cả mênh mang và hàng lông mi cong vút như những răng phi lao. Lần này nàng có vẻ bạo dạn hơn một chút, chỉ một chút thôi. Nàng sửa lại vạt áo trắng ngay ngắn trên hai đầu gối rồi lại thản nhiên quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Tôi thì thực sự đã cảm thấy ghen với trời mây cây cỏ rồi đó. Và tôi muốn nói với nàng nhìn gì ngoài kia hoài vậy cô bé, có khi khi gì đâu, chỉ tỏ thêm chóng mặt thôi đấy nhé, lại mới cả cô nữa đó, tôi về ngủ không được đâu. Nhìn anh nè.

Và tôi đợi chờ nàng nhìn vào, sửa soạn cho một cuộc chinh phục. Vuốt lại một chút mái tóc rối bù vì bụi gió. Gấp lại một chút nếp pli quần cho sắc. Và môi cố nhếch một nụ cười thật có duyên, thật mê hồn, thật nghệ sĩ. Tôi sẵn sàng cả rồi đấy, quay mặt nhìn vào đi chứ cô bé.

Và rồi đã đến lúc rồi cô, có lẽ thế, nên nàng quay đầu vào. Lẽ dĩ nhiên là nàng thấy tôi đang cười. Lần này nàng nguyệt tôi một cái ôi cái nguyệt làm rung rờ chân tay tôi, làm xiêu lạc hồn phách tôi, nguyệt nữa đi em cho chân tay tôi thêm rung rờ, hồn phách tôi thêm xiêu lạc. Nàng mím một nụ cười, lắc đầu hất mái tóc về đằng sau. Một chút làm duyên. Ôi chao cô bé dễ thương quá đi thôi. Biết nói câu gì bây giờ hở cô bé.

— Cô bé nhìn gì ngoài trời mãi vậy ?

Nàng cười nhẹ nhẹ lắc đầu không nói.

— Cô bé đi một mình thôi hở ?

Câu hỏi vô duyên tệ, nên nàng mím miệng cười đầu, hai bàn tay bối rối đan vào nhau. Và tôi thì đã cảm thấy một chút máu nóng trong người.

Một vài câu hỏi bằng quơ nữa, nàng vẫn chỉ trả lời bằng một nụ cười huyền diệu. Con tàu vẫn chạy, nhịp bánh nghiêng vẫn đều đều. Và tôi thì mãi loay quanh với những ý nghĩ của tôi. Hay là cô bé cảm. Hay là cô bé điếc. Hoặc vừa cảm vừa điếc. Tôi nghiệp cho cô bé chưa !

Con tàu chợt giật mạnh rồi ngừng lại ở một ga nhỏ. Tiếng người lên xuống chen lẫn lao xao. Mùi cá tanh tươi tưng tưng gió hơi nồng nặc. Tôi khó chịu nhăn mặt chun mũi lại. Có lẽ đáng điệu của tôi lúc ấy trông thật xấu xí kỳ cục nàng ngó thấy vội phi cười :

— Gì mà làm dễ sợ rứa ?

Ôi chao tôi mừng biết mấy. Sau này lúc ngẫm nghĩ tôi mới thấy câu nói của cô nhân « mưu sự tại nhân thành sự tại thiên » thật là đúng. Và tôi nhớ hình như đã hét lớn :

— Ô may quá !

Nàng ngạc nhiên. Chắc thế :

— May cái gì hở ?

— Tôi cứ tưởng...Tôi định nói, cứ tưởng cô bé vừa cảm vừa điếc chứ nhưng may quá tôi đã kịp thời bổ lửng.

Nàng cười, nguyệt dài. Ôi cái nguyệt muôn đời vẫn đẹp của nàng ! Nàng liếc nhanh ra ngoài :

— Ga nào đây anh nhỉ ?

Tôi vội vàng :

— Ga Phò Thạch đó ! Cô bé đi Huế mấy lần rồi ?

— Em ở Huế mà. Mới đi ra Quảng Trị vài lần thôi à. Nên chưa thuộc hết tên các ga đó...

Giọng nói của nàng trong và êm chi lạ, tôi nghe thân thuộc gần gũi như tiếng hót của con chim nào buổi sớm mai mùa hạ trong vườn cây ăn trái nhà nhà tôi.

— Không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa à ?

Nàng cười nhẹ. Tôi thoáng thấy bên ngoài trời vẫn im lìm xanh thẫm, nhưng hình như đã có một sợi khói mây nhạt nhòa nào đó. Có lẽ nàng cũng đã thoáng thấy, như tôi.

— Anh vào Huế làm gì.

— Đi học.

— Trường nào ?

Tôi trên nàng :

— Hỏi làm gì, còn đề thi giờ cho người ta học chứ !

Nàng hừ một tiếng thật dễ thương. Tôi vội vàng, sợ nàng giận :

— Trường Thiên Hữu, chắc cô bé biết chứ. Còn cô bé, học ở đâu ?

— Anh đoán thử coi !

Tôi giả vờ nhắm mắt, nói đại một tên quen thuộc :

— Đồng Khánh !

Nàng mím môi, nhìn vào mắt tôi, có một chút gì bí mật :

— Ủ hạ, anh giỏi nhe ha !

Tôi hững hờ, ba hoa thêm :

— Huế, Đồng Khánh là nhất !

Nàng tinh nghịch :

— Vậy hở ? Khi nào mời anh tới chơi !

— Cô bé xúi đại tôi hả ? Tôi đó chắc tôi chết rét mất !

— Anh cứ mặc áo ấm vào rồi tới...

Nàng dấu mặt cười sau câu nói đùa của nàng. Tôi làm ra vẻ nghiêm trang :

— Tôi tới cô không sợ sao ?

— Sợ ?

— Sợ mất tôi. Sa vào tay người khác...

Tôi nói nhỏ tiếng sợ nàng giận. Tôi thấy má nàng ửng đỏ :

— Hừ, ai thèm ! Mời anh tới dựa cột đèn đấy chứ !

— Ủa, sao đề tôi tội nghiệp vậy !

— Đành vậy, chứ biết làm sao. Vì em đâu có học ở đó...

— Thế sao lúc này cô bảo học ở Đồng Khánh ?

— Ai bảo ?

— Cô !

— Em hay anh ?

Nàng cười như một đứa bé. Tôi thấy nàng thật dễ thương. Về mặt nàng chàng hẳn xuống. Tôi lưỡng cuống sợ nàng bỏ tôi quay ra với ở vương cửa sổ của nàng thì thật là nguy. Tôi cố làm ra vẻ thật thiếu não, tay dấm dấm vào ngực :

— Ờ thì anh. Lúc này anh quên. Cho anh xin lỗi nghe cô bé !

Tôi đổi lối xưng hô một cách ngon lành. Và nàng thì hình như chỉ muốn hôn một chút làm duyên mà thôi. Khuôn mặt nàng rạng rỡ tình anh trở lại. Rồi nàng kể cho tôi nghe tuổi thơ của nàng, trường học, bạn bè của nàng, mùa mưa, mùa nắng và ước vọng của nàng. Hè vừa rồi nàng ra chơi nhà bà ngoại ở ngoài này, bây giờ nàng trở vào để bắt đầu một niên học mới. Và tôi thì kể cho nàng nghe về một vườn cây ăn trái có lá rất xanh và trái rất ngọt buổi sáng hoa khế tím rụng đầy lối đi. Và tôi nói với nàng là mùa hạ năm tới anh sẽ mời em tới thăm. Và em sẽ là con chim nhỏ muốn đời hót mãi trong vườn đời anh.

Bây giờ thì không gian xa cách, nên tôi chỉ còn biết ước mơ bé nhỏ là chung thân làm một loài nhai lại, nhai lại rất ngon và rất thơm những ngọn héo hắt mà nàng đã trao cho tôi ngày đó.

VŨ LINH THIÊNG

Truyện tình nhỏ' thương là truyện thật hay và bán thật chạy ở bên Mỹ. Lần đầu tiên DUYÊN ANH viết một truyện dài về tình nhỏ miền Trung, về sự quạnh hiu của cuộc sống, về chuyện tình của ba chị em gái và cuộc phiêu lưu thơ mộng của họ. Tên truyện cất từ thơ Xuân Diệu :

Bao nhiêu sầu, ôi sầu biết bao nhiêu

Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu

KHI THEO MÃI TÌNH YÊU

Đào nhũ phát hành trước tết

một nơi nào khác ? • định nguyên

(Tiếp theo trang 13)

khắc và cái kính của chúng tôi, đến nỗi mỗi lần anh quắc mắt là chúng tôi tôi đang xa xa cái nhau cũng phải nín khe lại và mỗi đưa một góc chúm mũi vào cuốn tập hay tờ báo.

Những năm của trung học đã qua rồi ba !

Hình như chẳng bao giờ ba nhớ rằng tôi đã lớn (?) đã học hết bậc trung học còn Châu sắp mười bảy tuổi. Những chiếc kẹp tóc hình dáng ngộ nghê đã được cất vào chiếc hộp đựng đồ kỷ niệm nơi đáy tủ, những chiếc áo dài ngày xưa có lần tôi đem mặc lại rồi đứng trước gương bật cười sung sướng thấy mình đã thật sự lớn mau so với cái áo ấy.

Sung sướng ?

Có lúc tôi tự hỏi mình có sung sướng thật hay không đây ? Khi nhìn lên tấm gương. Nó ném trả hình bóng tôi. Cái hình dáng như trở nên xa lạ trong chiếc áo cũ. Ai cũng như tuổi thơ của mình mà sao riêng tôi lại cảm thấy sung sướng nhỉ ? Tôi như đã đọc ở đâu đó người viết rằng tuổi thơ như một quả ô mai mau tan hay không là do chính người ngậm nó. Tôi thốt rằng mình, bởi vì như thế đời sống còn lại gì ngoài chiếc hột cứng ngắc và vô vị.

Bây giờ anh Phú đang ở Đà Nẵng. Cả phi đoàn trực thăng của anh chuyển ra ngoài Trung từ gần một năm nay. Tháng nào anh cũng viết cho ba má một cái thư chưa kể viết riêng cho chúng tôi. Phải xa Saigon anh than van dữ ! Anh nói anh chán Đà Nẵng quá có lẽ phải lấy vợ ngoài này cho đỡ buồn. (Nhờ anh tí anh Phú ! Anh chán cái kiểu này thì có hơi quá trớn đấy ! Anh phải biết rằng anh « dọa » như thế làm má lo không ?) Anh Phú nhớ Saigon đến nỗi anh viết đưa bảo máy xách xe chạy đùm tao một vòng Saigon—Chợ Lớn. Tôi viết lại hỏi : Rồi ai trả tiền xăng cho em đây ? Anh biết xăng bây giờ bốn mươi ba đồng một lít rồi. Hai tuần sau chúng tôi nhận được cái mandat hai ngàn của anh Phú kèm thêm mấy chữ vắn tắt : *Mỗi đưa một thước, tao quên ba tháng nay không cho các cô tiền đi xi nê. Máy nhắc tiền khéo lắm Hợp !*

Châu cầm bức thư ấy đọc cho ba nghe. Nó cười hề hề hỏi ba :

— Ba vẫn bảo xưa nay anh Phú thông minh và nhớ dai lắm thế mà ba thấy không, ba tháng anh ấy mới nhớ được chuyện cho tụi con tiền đi xi nê.

Má nhìn ba mỉm cười bảo :

— Cái mục này đàn ông là chúa hay quên.

Tôi cũng cười bảo má :

— Hơn nữa ba vẫn bảo anh Phú giống ba mọi điều.

Ba chỉ biết lắc đầu nói : Tao thua. Châu được dịp nhắc : Hôm nay là ngày lĩnh lương của tụi con phải không ba ?

Quả thật chưa thấy người nào mê Saigon như anh Phú. Khi phi đoàn anh còn ở Tân Sơn Nhất, anh Phú chỉ trách nhiệm bay tuần thám đêm còn ban ngày nghỉ. Anh tả cho tôi nghe Saigon ban đêm nhìn từ trên cao xuống giống như một cánh đồng sao đủ màu sắc. Tôi cười hỏi anh :

— Anh Phú có tìm thấy ngôi sao đậu ở nhà *thiên hạ* không ?

Anh nằm kềnh ra giường vừa loay hoay tìm cái gạt tàn trên giá sách kế cận vừa hỏi lại bằng giọng đùa cợt :

— Máy định nói *thiên hạ* nào mới được chứ ?

Tôi cúi xuống nhặt cho anh cái gạt tàn khuất dưới chân giường cười bảo :

— Anh có nhiều quá không nhớ hết được cơ à ? Thế này thì em phải báo động cho tụi bạn em mất thôi !

Câu đe dọa của tôi làm anh nghiêm chỉnh lại ngay :

— Nói chứ nhà Uyên ở gần trung tâm thành phố quá tao không dám bay đến gần.

Tôi nói :

— Trên trời anh muốn bay đâu thì bay chứ ?

Anh Phú lắc đầu :

— Máy biết gì ! luật lệ nhà binh mà !

Tôi chắc là lần này anh nói thật chứ không phải như những lần khác, cái gì anh cũng ngụy biện là nhà binh thế này, nhà binh thế kia (khất một dịp đưa các em đi ciné, đi bơi piscine, đem xe đón ba trước giờ giờ nghiêm đêm thứ bảy sau canh mạt chược ở nhà bác tham Long v.v...vớ mọi lý do cấm trại, tản thương và biết bao nhiêu danh từ rắc rối khác nữa tôi không hiểu hết, nhưng có thể buổi sáng hôm sau vài người bạn anh Phú đến và tôi nghe họ nói chuyện với nhau những cú tổ, tháu cay đẹp mắt của canh xi pho đêm rồi.)

Dần dần hình ảnh cái ông anh nghiêm khắc, khó dăm dăm mờ dần trong đầu chúng tôi nhưng chính nhờ điều ấy, chúng tôi quý mến anh Phú nhiều hơn hồi nhỏ. Có lẽ anh biết chúng tôi — nhất là tôi — đã lớn nên cũng xử sự khác những năm trước. Nhiều khi anh em ngồi nói chuyện lại hồi nhỏ, con Châu cười hỏi :

— Sao hồi trước anh dữ với tụi em quá vậy ?

Anh cười dụi dụi bảo :

— Hiền với chúng mày để chúng mày làm tụi hủ ?

Những phần thưởng cuối năm chúng tôi mang về đặt trên bàn thờ tất cả mọi người trọn gia đình đông đủ mới mở ra, những phần thưởng làm cho mọi người hãnh diện vui mừng. Anh Phú thường kể công với má nhờ anh ấy kèm tụi tôi nên *chúng nó* mới học khá *thể chứ má* ! Tôi chỉ cười không muốn cãi với anh làm gì. Phần thưởng đối với tôi không là điều đáng ngạc nhiên, có lẽ vì suốt thời gian ở bậc trung học năm nào tôi cũng được phần thưởng cả, mà cả điều đáng được gọi là sung sướng chính vì sự vui lòng và hãnh diện của những người thân trên phần thưởng của tôi.

Trong những buổi như thế Châu thường trên chợ anh Phú :

— Anh Phú bắt công với tụi em lắm. Tụi em học giỏi thì được phần thưởng anh Phú cũng nhận là công của mình.

Anh bảo :

— Tao không kèm thêm chúng mày thi làm sao khá thế được.

Châu bắt bẻ :

— Tại sao anh Phú có thể dùng chữ « khá » được nhỉ ?

— Thôi được cứ cho là giỏi, là ưu tú đi, nhưng có đúng không chứ ?

Châu không trả lời anh Phú quay sang hỏi má :

— Hình như con nhớ không lầm thì anh Phú hồi đi học chả bao giờ ôm được phần thưởng nào về phải không má ?

Anh Phú xem cái nhãn gắn trên một phần thưởng của Châu rồi cười nói với ba :

— Ba xem con Châu được phần thưởng về sinh ngữ thì có lạ không cơ chứ ?

Ba bập bập ống pipe nhả khói mù mịt cười bảo :

— Nó nói tía lía cả ngày, nhiều lúc ba chẳng hiểu nó nói gì thì nó nhất về sinh ngữ là phải rồi còn gì nữa.

Châu bóc gói phần thưởng, cầm cuốn tự điển Việt Pháp dày cộm đưa cho ba.

— Dù sao thì ba cũng khỏi phải mua tự điển cho con như ba đã hứa nhưng ba vẫn thường nói ba hứa gì ba sẽ cho...

Ba lắc đầu cười :

— Mày quá lắm : thế này thì ba lại phải mượn của má một ngàn rồi.

Má cũng cười bảo :

— Hình như lời hứa nào của ông với tụi nó tụi tôi cũng đều phải chịu thiệt cả,

Con Châu ôm lấy cổ má nói :

— Đồng lao cộng khổ là phương châm của nhà mình mà má ! Thôi má mở ví cho con cho rồi.

Má gạt đầu nháy mắt nhìn tụi :

— Ờ nhỉ con nhắc má mới nhớ, có nghĩa là Châu đồng lao cộng khổ với má thì Châu lấy đồ năm trăm vậy thôi.

Châu bật dậy dơ hai tay làm bộ thất vọng :

— Thế này thì chết con rồi ! cũng đành chứ biết làm sao bây giờ.

Thật ra tụi tôi có thể nói với má, với ba, với anh Phú tất cả mọi chuyện riêng tư, những ý nghĩ đã có hình thù hay còn mơ hồ, thắc mắc nhưng sao vẫn có điều tụi tôi không thể nào nói ra cho ớn. Hình như có những điều tụi tôi mơ hồ hiểu rằng chỉ một mình tụi tôi có thể trả lời được. Chúng hoàn toàn thuộc về riêng tụi tôi mà chính tụi tôi lại không hình dung được ra sao. Tụi tôi như kẻ đứng trước một cái h cửa, cánh cửa mở vào một đời sống khác hoàn toàn xa lạ với tụi tôi, nơi đó tụi tôi phải sống cái đời của mình.

Tôi sợ hãi cái giây khắc khó khăn mà tôi phải tự quyết định lấy đó. Chắc là tôi phải cố gắng lắm, như phút giây của chiếc hạt phải tự rạn nứt dưới lớp đất lạnh lẽo rồi mầm sống vươn lên nhập vào cái đời sống mênh mông xa lạ của cây trái thời tiết, mùa màng nhưng làm sao trong cõi mênh mông ấy lại không có những thiên tai ? và có phải chính niềm vui sẽ nằm trong những thiên tai ấy ?

Một lần tôi ngập ngừng hỏi anh Phú :

— Anh Phú biết mình lớn từ lúc nào ?

Hôm ấy nằm vào buổi chiều một ngày nghỉ Anh Phú hết tiền nằm lý trong phòng vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Anh nhờ tôi trái sạch lại tắm tắm. Anh Phú bỏ cuốn sách xuống ngạc nhiên nhìn tôi. Anh hỏi lại :

— Sao Hợp lại hỏi thế ?

Tôi bó gối ở một góc phòng nói chuyện với anh Phú :

— Em nghĩ mình cần biết mình lớn lúc nào chứ ?

Anh châm một điếu thuốc, luồn hai tay dưới gáy làm gối nhìn lên chiếc quạt trần đang quay chậm chậm bảo tôi :

— Thật ra đến bây giờ anh thấy cũng chẳng cần biết điều đó làm chi bởi vì nó chẳng thay đổi được gì cả. Riêng anh biết mình lớn khi thấy mình có thể sống lấy một mình được.

Tôi nói :

— Nếu vậy thì lúc nào người ta cũng có thể sống một mình được nếu hoàn cảnh bắt buộc.

Anh Phú gật đầu .

— Có lẽ như thế thật ! Anh bật cười nói tiếp. Hợp biết không ? khi anh lĩnh sổ lương đầu tiên trong đời là lúc anh hãnh diện tưởng mình đã trưởng thành rồi.

Tôi hỏi :

— Anh chỉ tưởng thôi là làm sao ?

— Thì những lúc cháy túi phải gãi đầu gãi tai xin tiền ba má lại thấy mình vẫn nhóc tí như thường.

Câu nói của anh Phú làm tôi bật cười.

Rõ ràng mỗi người đều có một ý niệm riêng về đời sống của họ thật ! Như thế tôi không thể hỏi ai ngoài chính mình. Chỉ còn cách là tôi phải giữ kín những ý nghĩ ấy và chờ đợi, trong sung sướng lo âu, cái khắc giây chiếc mầm của đời tôi ngoi lên khỏi lớp đất khô cứng để hòa nhập với đời sống của hoa trái mùa màng.

Cái đời đó được gọi là cái đời của riêng tôi.

ĐÌNH NGUYỄN



truyện dài DUYÊN ANH

Và tưởng chừng Hoài đang dẫn dò mình. Khi nào những vì sao khởi sự lung linh? Em không biết đâu. Tại sao em không biết. Bởi vì, nếu chúng ta đã có một cõi biển riêng, chúng ta phải có một cõi sao riêng. Anh lại cười. Vâng, anh cứ cười, Em sẽ bắt anh thôi cười: Khi em nhớ anh, nghĩ rằng em là của riêng anh, bấy giờ, những vì sao trong cõi sao của chúng mình lung linh. Tình yêu thắp sáng những vì sao. Những vì sao không thắp sáng tình yêu. Em muốn thế. Chắc anh cũng muốn thế. Vậy anh hãy hát. Chúng ta là của nhau khi khởi sóng bao trùm biển cả. Khởi sóng của riêng biển như em của riêng anh. Biển của riêng khởi sóng như anh của riêng em. Khởi sóng và biển cả trong một sớm tinh mơ, trong những sớm tinh mơ, trong thế giới mờ ảo, thần thoại. Pat Boone đã ngưng tiếng hát. Tôi tắt vội máy thu thanh, sợ bị nghe một bản nhạc mình ghét bỏ. Giả ở khung cảnh này, ở nỗi niềm này, được nghe Anh Ngọc hay Duy Trác diễn tả một khúc nhạc tình yêu của Phạm Duy hay của Trịnh Công Sơn thì thích thú hơn. Căn phòng chỉ còn tiếng máy lạnh chạy vù vù. Nhưng tôi đang chiêm bao. Tôi biết tôi đang chiêm bao. Đôi lúc, tôi quên chiêm bao, tưởng tượng Hoài vẫn đứng trên bãi biển nhìn cuộc chia ly giữa khởi sóng và biển. Cuộc chia ly nào mà chẳng buồn.

— Nhị, Nhị, Nhị, Nhị...

Con nhỏ Phượng bắt đầu phá rối. Miệng gọi, tay nó gõ cửa loạn y hệt nó báo động chuyện nguy kịch.

— Mở cửa mau lên!

Tôi giả vờ chưa thức, Phượng gõ cửa mạnh thêm và réo tên tôi lớn thêm. Tôi đành chiều ý con nhỏ, bước ra mở cửa. Phượng ngạc nhiên ngó tôi:

— Mi ngủ với bộ quần áo này?

Tôi gật đầu. Phượng là lưỡi :

— Chắc nửa đêm mi nằm mơ rồi mi thay quần áo ?

Phượng trợn mắt :

— Chà chà, mi đã mộng du ! Mi đã chơi cái trò đi qua tường, suốt đêm qua mi lang thang ngoài bãi ?

Tôi hỏi để lắng những câu hỏi của Phượng :

— Có chuyện gì quan hệ ?

Phượng đáp :

— Nhóc Vinh.

— Sao ?

— Nó đến thật sớm với ông chủ Mạch.

— Nguy quá ta !

— Nguy cho mi.

— Là thế !

— Vì nhóc Vinh đã...xuống tóc.

— Hấn đi tu ?

— Dởn hoai, khối băng. Nó cắt tóc thật cao và tung « tương tư kinh ». Nó tình nguyện noi gương anh chàng Đoàn Dự. Bởi mi là Vương Ngọc Yến.

Tôi đùa :

— Hấn có đeo bên mình cái mũ ?

Phượng nhăn mặt :

— Đá cục, mi hững hờ vừa vừa chứ ! Họ đang chờ mình dưới kia.

Tôi nói :

— Tao còn thêm ngủ.

Phượng lắc mạnh vai tôi :

— Thi lĩnh đi. Ông chủ Mạch không làm tao buồn ngủ. Ông ấy có vẻ bớt... hơn hĩnh.

— Nghĩa là chương trình Đại Lãnh được thay thế bằng chương trình Hải Đảo ?

— Ừ. Tao xin mi một điều.

— Xin mau.

— Mi đừng cười mái tóc ngắn của Đoàn Dự, đừng biến nó thành Charlot. Đồng ý ?

— Đồng ý.

— Sửa soạn nhé ! Tao đợi mi dưới nhà. Bọn mình đi ăn sáng, la cà phố xá chờ nắng lên rồi đi đảo.

— Đi đây ?

Thật thật, tôi sắp bị đi đày. Tôi không muốn đi đảo chút nào, đâu là lời một hải đảo thần tiên. Tôi chỉ muốn ngủ một giấc dài, đợi sớm mai tỉnh mơ để « chơi cái trò đi qua tường ». Tôi đã mộng du. Phượng nghĩ thế. Tôi mắc bệnh mộng du rồi. Sau cơn say nắng lạ, tôi bị mộng du. Hãy mặc người khác nghĩ sai lầm về mình. Như vậy cái « cỏi » của mình nó mới kỳ diệu. Khi ta sống thật, ta sống thật với đầy đủ hương vị của cuộc đời mà

được cuộc đời ngỡ rằng ta đang sống trong mơ thì đó là điều thích thú. Đúng quá, Phượng ạ, tôi đã mộng du, tôi đang mộng du. Ngày tháng hạ phải chăng là ngày tháng mộng du của tuổi trẻ? Thôi, tạm biệt mộng du, tôi sửa soạn đi đảo, tối nay về sẽ gặp lại mộng du.

Ông bác sĩ Mạch có một hình thức thật trẻ trung. Ông mặc bộ quần áo đánh quần vợt trắng muốt. Trông ông khỏe mạnh hơn Vinh và bạn bè của Vinh. Vừa thấy mặt tôi, bác sĩ Mạch đã niềm nở :

— Đây là cô Kiều Nhị, người sẽ bệnh vực tôi hay kết án tôi.

Tôi cười xã giao :

— Bác rất độ lượng.

Ông Mạch tròn xoe mắt hết sức tự nhiên :

— Sao, cháu nói sao ?

Tôi đáp :

— Thưa bác, bác đã biết người ta nói xấu sau lưng bác và bác không giận.

— Vậy tôi đáng được bệnh vực ?

Tôi lại cười. Ông Mạch hài lòng câu nói xã giao của tôi. Ông khen tôi :

— Cháu có nụ cười giống hệt nụ cười của cô đào chiếu bóng Christine Carère.

Vinh thêm :

— Trong phim *Un certain sourire*.

Ông Mạch gật gù :

— Đúng là... một nụ cười ! Cháu xem phim này chưa ?

Tôi nghĩ thầm : Ông bác sĩ Mạch là người « nguy hiểm », ông gợi chuyện khéo léo để dễ dàng đóng vai trò « chủ » Lúc đây. Cái thế giới trưởng giả đông đầy những chuyện xấu xa vượt ngoài sự tưởng tượng của chúng ta. Nhất là thế giới trưởng giả ở xứ này vừa được gia nhập thêm những hạng người gặp may trên bước đường kinh doanh hay chính trị. Bên cạnh nhà tôi có ông thợ may áo dài phụ nữ. Nhờ được các đào cải lương, chiếu bóng lấp nập đến may áo nên ông ta bèn xin vào hội Sư Tử, hội của một giai cấp trí thức Việt Nam. Ngó cái dấu hiệu hội Sư Tử dán ở kính sau xe hơi của ông thợ may, tôi bất thương hại ông ta. Bởi vì người thợ may lương thiện đã bắt đầu những trò chơi xấu xa của đám trưởng giả.

— Kiều Nhị...

— Dạ...

— Cháu xem phim *Un certain sourire* chưa ?

— Thưa bác rồi ạ ? Và cháu không chịu nổi những nhân vật quay cuồng trong phim đó.

Vinh nói :

— Thưa chú, Kiều Nhị là người khác thường.

Ông Mạch nhìn tôi không chớp mắt :

— Con bé này kiêu ngạo, thích bình phẩm người mình không ưa nhưng lại mơ mộng nặng. Số cháu gian nan đấy.

Tôi hỏi :

— Nghĩa là cháu không giàu ?

Ông Mịch cười ha hả. Mọi người đều cười theo vui vẻ. Nhờ ông Mịch mà tôi ít chú ý mái tóc của Vinh. Hắn vừa làm một cuộc cách mạng tóc. Vì tôi. Vinh đến cạnh tôi :

— Nhị cho một nhận xét vô tư ?

— Về ông Mịch ?

— Vâng.

— Ông ấy không liên hệ gì tới tôi. Ngày nào tôi rời Nha Trang, ngày đó tôi sẽ quên ông ta.

— Tôi lại phải xin lỗi Nhị.

— Anh có lỗi gì đâu ?

— Cái lỗi cố tình tạo ra một sự liên hệ nào đó giữa chúng tôi và Nhị.

— Đó không phải là lỗi. Anh Vinh ạ, chúng ta hãy sống cho chúng ta và hãy biết chúng ta. Tôi nói riêng với anh là tôi không thích nhỏ Phụng công kích ông bác sĩ Mịch. Có thể, ông chủ của anh không thích hợp với tuổi trẻ hôm nay nhưng ta chờ nên phân xét tuổi già. Tuổi trẻ không phân xét, chưa đủ quyền phân xét tuổi già.

— Nhị rất độ lượng.

— Anh nhầm đó. Tôi mới là kẻ hợm hĩnh, ưa lý luận và, như chú anh xem tướng giùm tôi, tôi ưa bình phẩm người khác. Tôi đã bình phẩm anh.

— Hân hạnh cho tôi.

— Anh biết tôi bình phẩm anh ra sao ?

— Ra sao thì cũng vẫn là điều hân hạnh. Ít nhất, tôi đã lớn vớn trong ý nghĩ của Nhị.

— Bây giờ tôi hối hận.

— Vì sự bình phẩm ?

— Vâng, tôi đã bình phẩm lão lếu. Anh là người tốt.

— Cảm ơn Nhị. Tôi hy vọng rằng khi Nhị tỉnh nắng, Nhị sẽ thấy tôi là người bạn tốt của Nhị.

— Anh đang là người bạn tốt của tôi.

— Nhưng rồi Nhị sẽ rời đây và sẽ quên tôi như quên chú Mịch. Mùa hè thật ngắn.

Tôi lặng thinh. Vinh muốn đứng gần tôi mãi. Vinh muốn mọi người đi đảo, đi đến một hải đảo thần tiên của họ và để riêng Vinh cùng tôi ở lại phòng khách này. Tôi biết điều ấy. Vì tôi nhìn rõ niềm ước mong thiết

tha nằm trong đôi mắt Vinh. Khi hai chúng tôi nói chuyện, mọi người cũng đang nhỏ to. Tôi thấy ông Mạch vỗ vai Phụng như thể ông giải tỏa những hiểu lầm về ông của cô cháu gái bướng bỉnh. Bạn của Vinh thì hút thuốc nghe nhạc và bán tán những bản nhạc xếp hạng nhất nhì bên Mỹ. Bất chợt, ông Mạch nói lớn :

— Coi kia !

Ông quay lại phía tôi :

— Hai đứa làm tôi tiếc nhờ một thời tuổi trẻ.

Phụng nắm tay ông Mạch thăm thì câu gì đó. Tôi đoán ra câu ấy. Tôi tỉnh bơ :

— Thời tuổi trẻ của bác chắc là tuyệt vời ?

Ông Mạch gật đầu :

— Đùng thế cháu ạ ! Thời tuổi trẻ là thời ta làm chim bay trên vùng trời hạnh phúc.

Phụng nháy tôi :

— Thời đó, chú chưa coi mạch và chiếu quanh tuyến X cho bệnh nhân ?

Ông Mạch nói :

— Ờ, ờ, thời đó chú chưa... ham giàu sang. Mà thôi, cháu đừng nhắc nghề nghiệp chuyên môn của chú.

Ông Mạch cố tạo một bầu không khí thân mật. Nếu ông đã giống hết sự diễn tả của Phụng thì ông chưa thể là người phách lối, kiêu căng. Ông còn sợ cô cháu gái ít khi gặp gỡ. Ông chỉ là con cua sẵn sàng dơ càng dọa nạt, phô trương với bất cứ con vật nào và, buồn thay, lại sẵn sàng thu càng để con ếch nuốt gọn. Ông Mạch ngán Phụng hơn là chiều Phụng. Hoặc ông chiều Phụng cốt lấy lòng Phụng. Tôi thấy họ hơi hột, xa lạ làm sao.

— Mình đi ăn sáng chứ ?

Ông Mạch nắm tay Phụng :

— Chú dẫn các cháu tới phở gà số 1.

Tôi nói :

— Phở gà, cháu đang thèm ăn. Để xem phở gà Nha Trang có địch nổi phở gà Nam Xuyên, Lý Quảng ở Sài Gòn.

Vinh nói :

— Nhị nên thất vọng trước là vừa. Phở gà Nha Trang được mỗi cái bát to cầm hai tay mới nổi. Nước dùng ngọt lự bột ngọt Vifon. Phở gà đường Trương Tấn Bửu, Sài Gòn, là giáo chủ thì phở gà Nha Trang là tín đồ hư hỏng.

Tôi cười :

— Ta hãy an ủi « vị » tín đồ hư hỏng ấy. An ủi và khích lệ.

Vinh nói đủ riêng tôi nghe :

— Tôi bỗng muốn làm phở gà Nha Trang, Nhị ạ !

Chúng tôi kéo nhau ra xe. Như hôm qua, Vinh lại lái chiếc Honda chở một mình tôi.

(Còn nữa)

cửa trướng phía bên ngoài

truyện dài MAI THAO

Tìm câu trả lời. Dung không quên nàng đã tìm. Suốt đêm qua, ngược về rất nhiều đêm trước. Mới thoát đây thôi và lát nữa vẫn còn tìm. Khi đứng chải tóc trước gương trong phòng tắm. Khi từ một cửa sổ trên cao ngó xuống lòng đường. Phút xếp quần áo vào va ly ra khỏi nhà. Lúc thang máy rè rè đưa lên căn phòng khách sạn. Và còn có thể nói là từ rất lâu về trước nữa. Dung không nhớ rõ được tự bao giờ. Chỉ biết là từ cái giây phút nàng cảm thấy sự cô đơn buồn phiền đè nặng. Thời kỳ đó Trinh không còn là người đàn ông của gia đình. Mà là người của công việc. Chẳng vắng nhà suốt ngày. Nhiều chuyến đi xa do hãng cử đi, Trinh đi cả tuần cả tháng. Làm việc nhiều, về đến nhà, Trinh ăn cơm thật nhanh rồi lăn ra ngủ, sáng hôm sau trở dậy đã vội vội vàng vàng. Hai vợ chồng hình như không còn một giây phút nào dành riêng cho nhau nữa. Những cuộc đi tắm biển hàng tuần ở Vũng Tàu bị hủy bỏ. Đi xem chiếu bóng ngày chủ nhật, đi ăn sáng ở tiệm vài ngày một lần cũng thôi. Trinh thức khuya nhiều đêm. Chẳng phải để đi dạo với Trinh ở ngoài vườn hay trò chuyện với nàng trên mặt gối như trước.

Công việc chồng chất vây bọc Trinh, đẩy Trinh vào một xa cách, như một người đàn ông lạ mặt. Một đêm, Dung xuống phòng làm việc, đứng trước mặt Trinh cả mười phút đồng hồ, mà Trinh vẫn cầm cút với chồng hồ sơ không hay. Tới lúc phát giác được sự có mặt của Dung, Trinh chỉ hỏi, vẫn thông ngừng đầu lên :

— Khuya rồi, sao em chưa đi ngủ.

Dung bực tức, cố nén :

— Em đợi anh.

Trinh sua tay :

— Đi ngủ đi. Anh còn phải làm việc đến ba giờ sáng.

Dung la lớn :

— Anh bỏ bớt công việc của anh đi một chút có được không ?

Trình hiểu câu nói của Dung như một lời nói đùa. Chàng tiếp tục làm việc, để mặc Dung đứng đó, cho đến khi nàng hậm hực quay gót, rồi thúi một mình trở lên phòng riêng. Công việc chiếm đoạt hết tâm trí và thời giờ, Trình không còn ân cần săn sóc Dung như ngày trước nữa. Mà người đàn bà nào cũng đòi hỏi cũng cần có những săn sóc ân cần ấy. Công việc còn làm Trình lãng quên nhiều điều. Những điều đối với Trình không sao đối với Dung lại không thể bỏ qua, không thể tha thứ. Chẳng hạn như ngày sinh nhật năm ngoái của Dung, Trình đã quên. Sinh nhật nàng mang một ý nghĩa rất quan trọng. Ngày nàng ra đời cũng là ngày hai người gặp nhau. Đó là ngày mười sáu tháng ba, dương lịch. Mỗi lần ngày sinh nhật tới gần, tâm hồn và trí nhớ Dung lại xao xuyến ngọt ngào với bao kỷ niệm êm đềm cũ. Sinh nhật tới nói Dung sắp thêm một tuổi, tới gần thêm nữa cái hiện tượng hải hùng cho tất cả những người đàn ông trên trái đất này là cái hiện tượng nhan sắc tàn phai. Nàng lại thấy được mình chứng tỏ chàng vẫn yêu thương nàng như bao giờ. Hơn bao giờ nữa. Sửa soạn cho ngày sinh nhật, với Dung, là một sửa soạn tình cảm thiêng liêng. Chẳng phải cho cho riêng nàng. Mà cho hai người. Cho kỷ niệm chung nhất của một đời chung sống.

Từ ngày lấy nhau, năm nào cũng vậy, ra đời và hôn nhân trùng nhau là ngày hội tình cảm lớn nhất. Vậy mà Trình đã quên. Nàng chờ đợi, chẳng thấy Trình nhắc tới. Nàng định mình Trình giả bộ làm lơ là để đùa cho nàng một vui thú bất ngờ. Dung lại thất vọng nữa. Buổi sáng, Trình thức sớm, khi nàng còn nằm ở trên giường. Trình hấp tấp ra khỏi nhà. Dung giật lại :

— Anh đi đâu .

Trình vừa đáp vừa xách cặp da đi phía cửa :

— Đi làm. Anh không ăn cơm trưa. Chiều không chừng cũng về muộn lắm. Mẹ con cứ ăn cơm đi, đừng đợi.

Sự tức giận đã làm cho hơi thở Dung nghẹn ứ. Nàng gắng gượng hỏi :

— Anh nhớ hôm nay là ngày gì không ?

Trình đứng lại trên trềm cửa, nhíu mày :

— Ngày gì ?

Chàng quên thật. Công việc ở trên hết thật Trên tình yêu, hạnh phúc Trên nàng. Tự ái Dung bị thương tổn nặng nề. Đã toan nhắc cho Trình hôm nay là ngày sinh nhật, Dung lại thôi. Nàng quay mặt vào tường, hờn giận.

— Anh không nhớ thì thôi.

Dung chưa nói hết lời, Trình đã xuống thang. Chưa bao giờ Dung thù ghét công việc và cái con người chìm ngập vào công việc là chồng nàng như buổi sáng hôm đó. Chồng đi vắng, hai con đi học, những khoảng trống

gian lễ thể không biết dùng làm gì. Dung mặc quần áo ra đường. Vào một rạp chiếu bóng một mình. Vào một tiệm ăn một mình. Đến nhà mấy người bạn gái của thời thiếu nữ. Chính là trong khoảng thời gian này gặp lại Hoán là người đàn ông thuở nào đã yêu mê Dung thành thực. Đã tỏ tình. Đã theo đuổi. Dung không hẳn đã đáp lại tình yêu điên cuồng, nồng nhiệt của Hoán. Nhưng nàng cũng không hoàn toàn thản nhiên, lạnh lùng trước những bó hoa tặng gửi đến đều đặn hàng tuần của Hoán, trước những lá thư tỏ tình tám trang, mười trang, ở đó Hoán nói đến lửa của nhớ nhung, những đêm thao thức, những chiều đợi chờ, với những lời lẽ thâm thiết, nồng nàn không thể làm cho Dung xúc động. Nàng nhận lời gặp Hoán. Vì biết Hoán thành thật nhớ thương thành thật đau đớn. Nàng đi chơi với Hoán nhiều lần. Nhận thấy ở Hoán nhiều điểm khác thích hợp, và cái điểm không thích hợp nhất nhưng cũng dễ thương nhất là sự bông bột của một người đàn ông cực kỳ lãng mạn, sống thường xuyên theo sức xô đẩy của tâm hồn.

Tình cảm có, dần dần. Có thể đưa tới tình yêu, có thể tạo thành hôn nhân. Nếu Dung không gặp Trình sau đó. Trình tới, thành cái vùng tiền trường chói lòa của đời nàng, và đẩy Hoán, đã sẵn đứng cái thế đứng chênh vênh sang một trường lẽ, vào tối tăm một hậu trường quên lãng. Trước ngày Dung lấy chồng, Hoán xin được gặp Dung một lần cuối cùng. Dung thuận.

Sự tuyệt vọng của Hoán không còn bờ bến và kích thước nào đo lường nổi. Người đàn ông ngồi trước mặt Dung lần gặp vĩnh biệt ấy chỉ là còn tình yêu thâm sâu và không được đáp lại hiện thân. Dung ân cần khuyên giải Hoán. Nói hãy coi nhau như bạn. Nói hãy lãng quên nàng. Hoán nói. Hoán nghe theo. Và Hoán tránh đi, ra khỏi đời nàng, bằng một ra khỏi âm thầm và lặng lẽ.

Hạnh phúc mới, tràn đầy, làm Dung quên hẳn người cũ. Thỉnh thoảng nàng cũng có nhớ tới Hoán. Trong một buổi chiều mưa. Lúc linh cờ đi qua những nơi chốn cũ, những nơi chốn dẫu chỉ là những kỷ niệm lung linh, mờ nhạt, nhưng dẫu sao cũng là những dấu mốc tình cảm của một thời kỳ. Đôi khi những người quen biết Dung cho nàng biết một vài tin tức về Hoán. Người đàn ông bỏ đi, thật xa. Dẫu đó. Dẫu như cao nguyên, dẫu ra miền Trung. Đi, để thả vào không gian và những dặm đường dài sự khô đau âm thầm đã trở thành một vết thương không bao giờ khép kín.

Trái tim Hoán vẫn chảy máu. Hoán hứa quên nhưng một đời Hoán nhớ, hình ảnh nàng vĩnh viễn là cái hình ảnh duy nhất mà Hoán thờ phụng bằng tất cả sự chung thủy của mối tình lớn, lại không thể giết chết, không chịu thay thế. Không biết thì thôi, đã biết tình yêu Hoán dành cho nàng chói lòa và sâu nặng như thế, một tình yêu sâu như lòng biển, cao như núi, hỏi làm sao Dung không ngấm ngùi và không xúc động. Bạn gái hỏi: «Mấy gặp lại Hoán không?» Dung lắc đầu, cương quyết: «Không tao

không có quyền. Hãy để cho anh ấy được yên ». Nhưng rồi nàng cũng n...
thêm : « Cho tao hỏi thăm. Cầu chúc cho tao như đã chết rồi ». Cõi làm sao
như chết rồi được. Hai người đã gặp lại nhau. Hoàn như xưa, không đổi
thay, vẫn lãng mạn, tình cảm, hồng hót, nồng nàn : tuổi đã nhiều mà vẫn là
cái chàng thanh niên sống cuống, đam mê của mỗi tình thứ nhất.

Thế là Dung sa ngã. Nàng đang cô đơn, đang buồn phiền mà. Trình
quay lưng với công việc vậy kìa, chẳng đoái hoài đến nàng. Và Dung đã
có những giây phút mềm không giữ được. Thure ra, sự nối lại với Hoàn
cũng chẳng thể đã gọi là ngoại tình và tội lỗi. Chuyện bày bọ không xảy
ra. Hoàn cũng không đòi hỏi gì hơn là thỉnh thoảng gặp nhau. Trò chuyện.
Nhắc lại những kỷ niệm cũ. Những lần cho Hoàn gặp lại như thế, địa điểm
gặp gỡ là nhà một người bạn gái, kéo dài chừng ba tháng thì Dung thấy sự
gặp lại ấy không thể cho đâu cũng không thể kéo dài. Nàng kịp nhớ rằng
đã có chồng. Là mẹ. Có những bồn phiền của một người vợ và một người
mẹ. Nàng cho Hoàn biết là hai người phải dứt. Thêm một lần nữa
như người tình khổ đau cao thượng của một mối tình cô điển chỉ còn có
trong tiền thuyết, Hoàn lại ra khỏi đời nàng, cho D... được an toàn trở
về dưới mái gia đình.

Dung mừng thầm nàng đã có đủ nghị lực và sáng suốt đứng lại kịp
thời, trước khi phá vỡ một giới hạn, rơi vào vùng tội lỗi. Tưởng là câu
chuyện êm đi. Và qua. Như không có gì xảy ra. Ngờ đâu, một tháng sau,
Trình nhận được một lá thư nặc danh. Thêm nhiều lá thư nặc danh khác,
của một kẻ xấu bụng nào đó, quyết tâm phá vỡ hạnh phúc gia đình mình.

Trình hỏi Dung sự thật thế nào. Dung chỉ cần chối một lời là xong.
Nhưng nàng không nhận, cũng không chối cãi. Đến lượt Trình là người bàng
hoàng đau đớn. Chàng không tin hẳn Dung đã ngoại tình. Những chia sẻ
tình cảm, dù chỉ một lần, trong một thoáng khắc, ở trường hợp Dung Trình
cũng coi đó như một phần bội xấu xa không thể tha thứ. Hố cách biệt...
ra từ đó. Sự đổ vỡ trầm trọng dần. Trình vắng nhà nhiều hơn nữa.
cuộc cãi vã, gây nên không tránh được đã xảy ra. Cho đến cái đêm hai
ly dị lần đầu được nhắc tới.

Đạo lên tiếng, kéo Dung trở lại với một thực tại ngộ cut :

— Chị nên trở về nhà.

Dung thở dài :

— Làm như thế, Trình còn coi tôi ra gì nữa. Tôi đã đi, vì sự có mặt
giữa tôi và Trình đã trở thành một cực hình cho cả hai người.

Dung cười buồn :

— Anh không khuyên tôi từ trước. Bây giờ đã muộn,

Đạo hỏi :

— Trình có biết chị đến ở khách sạn này không ?

Dung lắc đầu :

— Tôi chỉ tỏ ý là tôi sẽ bỏ đi. Thế thôi, không nói đi đâu.

(Còn nữa)